

အရှင် ဇေန

(မေတ္တာရှင် - ရွှေပြည်သာ)

စိဉ်းပလာ ပုဒ္ဓဘာသာစဉ်
တဏှံ ပုဒ္ဓဘာသာစဉ်
နှင့်
တရားတော်

အရှင် ဇဝန

(မေတ္တာရှင် - ရွှေပြည်သာ)

စိဉ်းပလာ ပုဒ္ဓဘာသာဝင်
တဏှံ ပုဒ္ဓဘာသာဝင်
တရားတော်

အရှင်ဇေနု

[မေတ္တာရှင် - ရွှေပြည်သာ]

ဟောကြားတော်မူအပ်သော

မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်

နှင့်

တကာယံဗုဒ္ဓဘာသာဝင်

(တရားတော်)

ဖြန့်ချိရေး

ဦးစိုးတင့် (ရွှေပြည်သာစာပေ)

ဖုန်း- ၀၉-၅၀-၁၆၆၆၃

မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ)

ထေရုပ္ပတ္တိ အကျဉ်း

ဆရာတော် ဦးဇေန(မေတ္တာရှင်-ရွှေပြည်သာ)

မန္တလေးတိုင်း၊ အမရပူရမြို့၊ နန်းတော်ရာစံပြကွက် သစ်ရပ်ကွက်၌ အဖဦးထီ၊ မိခင် ဒေါ်သိန်းရင်တို့မှ ၁၃၂၆-ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း (၁၅)ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ (၁၆-၂-၆၅) တွင် ဖွားမြင်သည်။ မွေးချင်းလေးယောက် အနက် ဒုတိယမြောက် သားရတနာဖြစ်သည်။

၁၃၃၈ခုနှစ်တွင် မန္တလေးမြို့၊ မူလ ဆီးဘန်နီ ကျောင်းတိုက် ပညာ့ဗိမာန် သာသနာပြုကျောင်း၌ ဆရာတော် ဦးပညာသာမိကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ မယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့၏ ပစ္စယာနုဂ္ဂဟဖြင့် ရှင်သာမဏေဘဝသို့ ရောက်ရှိသည်။

၁၃၄၆ခုနှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း (၁၅)ရက်နေ့တွင် မန္တလေးမြို့၊ တောင်ပြင်၊ မိုးတားကျောင်းတိုက် ခဏ္ဍသိမ်၌ မိုးတားတိုက်အုပ်ဆရာတော် ဦးမေလိယကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ မြင့်မြတ်သော ရဟန်းဘဝသို့ ရောက်ရှိသည်။ ရဟန်းဒကာ၊

ရဟန်းအမများမှာ မန္တလေးတိုင်း၊ ချမ်းအေးသာဓံမြို့နယ်၊
သီတာအေး (၉၀၂) ရပ်ကွက်မှ ဦးဝင်းမြင့်+ဒေါ်ထွေး၊
ဦးဝင်းမြ + ဒေါ်ခင်မူတို့ဖြစ်သည်။

မန္တလေးမြို့၊ မူလဆီးဘန်နီကျောင်းတိုက်
ပညာ့ဗိမာန် သာသနာပြုကျောင်း၊ မြင်းခြံခရိုင်၊ တောင်သာ
မြို့နယ်၊ သာသနာ့ မူလိကာရာမကျောင်းသစ်ကျောင်းစာသင်
တိုက်၊ မန္တလေးမြို့၊ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်သစ်တို့၌ ပထမ
ကြီးတန်း အောင်မြင်၍ ဓမ္မာစရိယတန်း ရောက်သည်အထိ
ပရိယတ္တိစာပေများကို သင်ယူခဲ့သည်။

ဆရာနည်းရအောင် အချိန်ယူ၍ အားထုတ်ခဲ့သော
ဝိပဿနာနည်းများမှာ မိုးကုတ်ဝိပဿနာ၊ ကသစ်ဝိုင်
ဝိပဿနာ၊ ပခုက္ကူဝိပဿနာ၊ သင်တန်းတရားတို့ဖြစ်သည်။
ကျမ်းစာအုပ်များကို ဆရာနေရာထား၍ အချိန်ပိုင်းလေ့လာ
အားထုတ်ခဲ့သော နည်းများမှာ-

- မဟာစည် ဝိပဿနာ
- စွန်းလွန်း ဝိပဿနာ
- သဲအင်းဂူ ဝိပဿနာ
- သစ္စဒီပက ဝိပဿနာ

ညောင်လွန်တောရ (ဘုံကျဉ်း) ဝိပဿနာ
အမြိုက် ဝိပဿနာ
လယ်တီ ဝိပဿနာ တို့ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်တွင် ပခုက္ကူဝိပဿနာသင်တန်းတရားကို
အမာခံ၍ ဟောကြားပြသလျက်ရှိသည်။ ဆရာတော်ရေး
သားထားသော ကျမ်းစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုမိရာမှတစ်ဆင့်
ပင့်ဖိတ်မှုများကြောင့် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ ကြွရောက်
ကာ တရားဒေသနာများကို ဟောကြားပြသလျက်ရှိသည်။
စေတနာ သဒ္ဓါတရားအလျောက် လှူဒါန်းထားသော ကျောင်း
မြေများကို အလှူခံ၍ ရိပ်သာများဖွင့်လှစ်ကာ တရားပြသ
လျက်ရှိသည်။

ကော့သောင်းမြို့(၇)မိုင် တောရ ဝေနေယျသုခဓမ္မ
ရိပ်သာတွင် တပေါင်းလမှ နယုန်လအထိ၊ မြိတ်မြို့နယ်
ကျောက်ဖြူတောင်ရွာသစ်ညီနောင် ရွှေပြည်သာဓမ္မရိပ်သာ
တွင် ဝါဆိုမှ သီတင်းကျွတ်လအထိ၊ ရန်ကုန်တိုင်း၊
ရွှေပြည်သာမြို့နယ်၊ မန္တလေးကျောင်းတွင် တန်ဆောင်မုန်းလ
မှ တပို့တွဲလအထိ အလုပ်ပေးဝိပဿနာတရားများကို
ဟောကြားပြသလျက်ရှိသည်။ ။

အရှင်ဇဝန (မေတ္တာရှင်-ရွှေပြည်သာ)

မုန့်လေးကျောင်းတိုက်

ချင်းတွင်းလမ်း၊ ၆-ရပ်ကွက်၊ ရွှေပြည်သာ။

မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာ

နှင့်

တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်

ယနေ့သာသနာတော်နှစ် ၂၅၄၇ ခုနှစ် ကောဇာ
သက္ကရာဇ် ၁၃၆၅ ခု၊ တပေါင်းလဆန်း (၄)ရက်နေ့၊
ရန်ကုန်တိုင်း၊ ရွှေပြည်သာမြို့နယ်၊ ၆/၁၄ရပ်ကွက်၊ တောင်ငူ
ပန်းခြံအတွင်းရှိ အောင်သီရိမင်္ဂလာဓမ္မာရုံကြီးအတွင်း၌
ကျင်းပပြုလုပ်အပ်သော ဓမ္မဒါနတရားအလှူပွဲ ပထမနေ့၌
ဟောကြားအပ်သည့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း အရေးတကြီး
နာကြားကြရမည့် တရားတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည့် မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်နှင့် တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အမည်ရှိသော
တရားတော်-

“ဒီနေ့တရားတော်ရဲ့အမည်ကို ဘယ်လိုမှတ်ကြ
မှာလဲ?”

“မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်နှင့် တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဝင်ပါဘုရား။”

“တရားဒေသနာ နာကြားရင်းနဲ့ ပရိသတ်များ
ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဆန်းစစ်ပါ။ ငါသည် မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာ
ဝင်လား? တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လား? ကိုယ်တိုင်ဆန်းစစ်
ပါ။ ဒီက မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ရဲ့ စိတ်နေ စိတ်ထား
အပြုအမူတွေ ဟောလိမ့်မယ်၊ တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ရဲ့
စိတ်နေစိတ်ထား အပြုအမူဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ဟောလိမ့်မယ်၊
ကိုယ့်ကိုကိုယ် တိုက်ကြည့်ကြ။”

“တိုက်ကြည့်ရင်းနဲ့ ညံ့တဲ့ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ထဲ ပါနေ
တယ်ဆိုရင် တော်တဲ့ကောင်းတဲ့ တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ထဲ
ပါအောင် ကြိုးစားဖို့ဟာ ပရိတ်သတ်များရဲ့တာဝန်ဖြစ်တယ်။”

ဒါဆို ယနေ့တရားကို ဝိသုဒ္ဓိမင်္ဂအဋ္ဌကထာမှာလာ
တဲ့ ပုထုဇဉ်များ ကြိုပြီးတော့ မသိနိုင်တဲ့ အရာငါးမျိုးက

စကြရအောင်။ အတွေးအခေါ်လေးတွေပါတဲ့အတွက်ကြောင့် ပရိတ်သတ်များကလည်း တွေးတွေးဆဆ ဖြေပေးပါ။

ဒီက အဋ္ဌကထာအဖွင့်အတိုင်း တစ်လုံးချင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း မေးပေးပါမယ် အဲဒီမှာဖွင့်ထားတာက”

“ဇိဝိတံ ဗျာဓိကာလောစ ဒေဟနိက္ကေပနံဂတိ
ဇိဝိတံ ပုထုဇဉ်မှန်ရင် ဘယ်အသက်အရွယ်မှာ
သေရမယ်လို ကြံပြီးတော့ သိနိုင်ရဲ့လား?”

“မသိနိုင်ပါဘုရား”

“ဗျာဓိ ဘယ်အနာရောဂါနဲ့ သေရမယ်ဆိုတာ
ကြံပြီးတော့ သိနိုင်ရဲ့လား?”

“မသိနိုင်ပါဘုရား”

“ကာလ မနက်မှာ သေမလား? နေ့လည်မှာ သေ
မလား? ညမှာသေမလား? ကြံပြီးတော့ သိနိုင်မလား?”

“မသိပါဘုရား”

“ဒေဟနိက္ကေပနံ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသမှာ
သေမယ်၊ ဘယ်သူသျှန်မှာ သင်္ဂြိုဟ်မှလဲရော ကြံပြီးတော့
သိနိုင်ရဲ့လား?”

“မသိနိုင်ပါဘုရား”

“ဂတိသေပြီးတဲ့နောက် ဘယ်ဘုံရောက်မယ်ဆိုတာ ကြိုပြီးတော့ သိနိုင်ရဲ့လား”

“မသိနိုင်ပါဘုရား”

“ဒီတော့ ပုထုဇဉ်တွေဟာ ဘဝအာမခံချက် ဘာမှ မရှိဘူး

ဘယ်အသက်အရွယ်မှာ သေရမှာလဲမသိ

ဘာရောဂါနဲ့ သေရမှာလဲမသိ

နံနက် နေ့လည် ည ဘယ်ကာလမှာ

သေရမှာလဲ မသိ

ဘယ်ဘုံရောက်မှာလဲ မသိ

ဘာမှကို မသိဘူး၊ မှန်းသမ်း ရမ်းသမ်း နေကြတာ စကားတစ်ခု ရှိတယ်ပေါ့ မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက် တဲ့ ဘာတဲ့တုန်း။”

“မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက်ပါဘုရား”

“အဲဒါ အကန်းပုထုဇဉ်တွေကို ပြောတာ ကြည့်စမ်း။

ဘယ်အချိန်သေမှာလဲမသိ၊ ဘယ်အသက်အရွယ်

သေမှာလဲမသိ၊ ဘယ်ဘုံရောက်မှာလဲ မသိဘူး၊ အဲဒါလည်း
ပျော်တပြုံးပြုံး မော်မဆုံးဘဲ နေလိုက်ကြတာ

ဒီတော့ဘာဖြစ်သလဲတဲ့? အပါယ်ကျတဲ့ ပုထုဇဉ်
တွေ များတာပေါ့။ သံယုတ်ပါဠိတော် နက္ခသီရူပမသုတ် မှာ
ဗုဒ္ဓက ဥပမာလေးနဲ့ ဟောပါတယ်။

ချစ်သားချစ်သမီး တို့ ငါဘုရားလက်သည်းပေါ်က
မြေမှုန့်လေးရယ်၊ ဟောဒီ အောက်က မဟာပထဝီမြေကြီး
ရယ် ဘယ်ဟာကများသလဲလို့ မေးတော့ ပရိသတ် တွေက
ဖြေကြပါတယ်”

“မြတ်စွာဘုရား မဟာပထဝီမြေကြီးက အဆမတန်
များပြားပါတယ်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား လက်သဲပေါ်က
မြေမှုန့်ဟာ အနည်းငယ်ပါဘုရား၊ မနှိုင်းလောက်ပါဘူး

ဒီတော့ ဗုဒ္ဓက “ချစ်သား ချစ်သမီးတို့ ဒီဥပမာ
အတိုင်းပဲ လူ့ဘဝကနေ သေပြီးတော့ သုဂတိလို့ခေါ်တဲ့
လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံရောက်တဲ့ လူသားတွေဟာ ငါဘုရား
လက်သဲပေါ်က မြေမှုန့်ပမာဏလောက်ပဲ ရှိတယ်။

အဲဒီ လူ့ဘဝကသေပြီးတော့ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊

အသူရကယ်၊ ပြိတ္တာဆိုတဲ့ အပါယ်လေးဘုံကျတဲ့ လူသားတွေ ကတော့ ဟောဒီအောက်က မဟာပထဝီမြေပေါ်က အမှုန့် ပမာဏလောက် ရှိတယ်လို့” ဒီလို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။”

“ဒါကြောင့် ယခုတရားနာ ပရိတ်သတ်များ ဒါဆို သံဝေဂယူတတ်ပါပြီ။ သြော် ဒါကြောင့် အပါယ်လေးဘုံ မှာ သတ္တဝါတွေ များကြတာကိုး။ ယခုမေးခဲ့တဲ့ မေးခွန်း ငါးချက်ကို တစ်ခုမှ မဖြေနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့် ပုထုဇဉ် တွေဟာ ရမ်းသမ်းနေကြ၊ ရမ်းသမ်းသေကြ၊ ရမ်းသမ်း ရောက်ကြပါလာလို့ သံဝေဂယူစေချင်တယ်။

ဒီတော့ ဒီလို ဒကာဒကာမများကဲ့သို့ စွဲလန်းစရာ သားတွေ၊ မယားတွေ၊ ဇနီးတွေ၊ ခင်ပွန်းတွေ၊ တိုက်တွေ၊ ခြံတွေပေါ့၊ စွဲလန်းစရာ များပြားတဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေ မဆိုပါနဲ့၊ စွဲလန်းစရာ ဘာမှ မရှိပါဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ရဟန်း သံဃာအချို့တောင် ပုထုဇဉ်ရဟန်း သံဃာအချို့တောင်မှ အပါယ်ကျကြတယ်။။”

“နားထောင် စကားလေးတစ်ခု ရှိတယ်ပေါ့၊ အတွေး

အခေါ်ပညာကြီးမားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ သူများအမှားကို
 ကြည့်ပြီးတော့ သင်ခန်းစာယူတတ်တယ်။ အတွေးအခေါ်
 နည်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကြတော့ သူများအမှားကို ကြည့်ပြီးတော့
 သင်ခန်းစာမယူတတ်ဘူး။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်မှားမှ သင်ခန်းစာ
 ယူတတ်တယ်။ သူကညံ့သွားပြီ၊ အဲဒီထဲအညံ့ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်
 ကတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မှားတာတောင်မှ သင်ခန်းစာ
 မယူတတ်ဘူး။

အခု သင်ခန်းစာယူစရာ အကြောင်းလေး နာရ
 အောင်၊ ဒါကို မဃဒေဝမှာ အလင်္ကာလေးနဲ့ ပြောထား
 တယ်။

ဥစ္စာစုကို၊ မဆိုထားလွတ်
 ကိုယ်ဝတ်ခြုံနွမ်း၊ ပုဆိုးနွမ်းက
 သင်္ကန်းမျှ၌၊ လောဘဏှဟိတ်
 ငဲ့သည့်စိတ်ကြောင့်၊ ဘုတ်ပြိတ်သန်းပြ
 ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

“ဗုဒ္ဓလက်ထက်က တိဿအမည်ရှိတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါးဟာ
 ရဟန်းကောင်း ရဟန်းမြတ်တစ်ပါးပါပဲ။ သို့သော် ပုထုဇဉ်ပါ

တစ်ခါတော့ သူ့ရဲ့ တူမတစ်ယောက်က လူတဲဲ့ အင်မတန်
နူးညံ့ပျော့ပြောင်းတဲ့ သင်္ကန်းအကောင်းစား တစ်စုံရတော့
သူက သိပ်ဝမ်းသာတယ် စွဲလန်းမိရှာတယ်။

ကောင်းလိုက်တဲ့ သင်္ကန်းလေး သွားရာလာရာ
ဝတ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ထားပြီး
အိပ်ပါတယ်၊ ကျိန်းပါတယ်၊ ညကျတော့ သူကတော့
အသက်လေးငါးဆယ်နဲ့ မသေသေးဘူး ထင်တာပေါ့၊
သို့သော် ဘုရားက ဟောထားပြီလေ

ဇီဝိတ ပုထုဇဉ်မှန်ရင် ဘယ်အသက်အရွယ် သေရ
မယ်ဆိုတာ ကြိုမသိဘူး၊ ဒီတော့ ညသန်းခေါင်မှာပဲ ရောဂါ
တစ်ခုနဲ့ ပျံတော်မူသွားရှာတယ်။ ဒီတော့ ရဟန်းသံဃာများ
အပ်နှံမထားခဲ့ရင် ကျန်တဲ့ပစ္စည်းဟာ “မတသန္တက” ပေါ့။
ကျန်တဲ့သံဃာတွေ ဝေခြမ်းယူမယ်လုပ်တော့ သင်္ကန်းခေါက်
ထဲက အသံကြီးတစ်သံ ထွက်လာတယ်”

“ငါ့သင်္ကန်းမယူကြနဲ့ ငါ့သင်္ကန်းမယူကြနဲ့”

“ရဟန်းသံဃာတွေက မကြားဘူး၊ ဘုရားရှင်က
ကြားတော့ သူတို့ရဲ့ဝေခြမ်းမှုကို ခဏဆိုင်းခိုင်းတယ်၊

“ချစ်သားတို့ မဝေခြမ်းကြနဲ့အုံး။ တိဿရဟန်းကြီးဟာ သင်္ကန်းကိုစွဲတဲ့ လောဘနဲ့ ပျံတော်မူခဲ့လို့ သင်္ကန်းခေါက်ထဲ မှာ သန်းပြိတ္တာကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ မကျွတ်သေဘူး။”

“ကြည့်စမ်းဘယ်လောက် သံဝေဂရဖို့ ကောင်းသလဲ? ခုနှစ်ရက်စေ့မှ ကျွတ်ပြီး နတ်ပြည်ရောက်လိမ့်မယ်။ သင်တို့ ခုနှစ်ရက်ပြည့်မှ ဝေဖန်ကြပါ၊ ခွဲခြမ်းကြပါ”

“အဲဒီလိုပြောမှ ခုနှစ်ရက်စောင့်ကြရတယ်။ ခုနှစ်ရက်ပြည့်မှ သန်းပြိတ္တာဘဝက လွတ်ပြီးတော့ နတ်ရွာ သုဂတိရောက်ပါတယ်။”

“ကိုင်းပရိသတ်များ သင်ခန်းစာယူစရာ မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်ဘုရား”

“အဲဒါ စွဲလမ်းတဲ့ လောဘကြောင့် ပြိတ္တာဘုံကျတာ၊ ဒါကြောင့် ဘာကိုမှ မစွဲလန်းပါနဲ့လို့ အရေးတကြီး မှာလိုက်ပါတယ်။”

“ဒီတော့ ရဟန်းသံဃာအချို့တောင်မှ ပုထုဇဉ်

အချို့တောင်မှ အပါယ်လေးဘုံကျရင် ဒကာ ဒကာမများ ဆိုရင် ပိုပြီးတော့ မကျနိုင်ဘူးလား”

“ကျနိုင်ပါတယ်ဘုရား”

“ကျနိုင်တယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ လူဦးရေဟာ သန်းပေါင်းခြောက်ထောင်ကျော်ပဲရှိတာ။ ကြည့် ပြိတ္တာ၊ သရဲ တစ္ဆေပေါင်းဟာ ကုဋေပေါင်းခြောက်ထောင်မကဘူး။ အများကြီးပဲ၊ ပရိတ်သတ်တို့မမြင်ရလို့။

သူတို့ကို လူတွေကမမြင်ရဘူး၊ ကံကပေးတဲ့ တန်ခိုး လေးပေါ့။ ဒါပဲရှိတာပါ။ အများကြီးပဲ။ ဒီတော့ ဒါဆို အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့ ပုထုဇဉ်တွေ ဒီဒေသနာအရ ဆိုရင် အပါယ်ငရဲပဲ အားလုံးဆင်းကြရတော့မလားဘုရား။

မဆင်းရပါဘူး၊ အဲဒီလို မဆင်းစေချင်လို့ပဲ ဒီနေ့ တရားပွဲကြီး ကျင်းပရတာပါ။ ဒီလိုမဆင်းစေတဲ့ တရားကို လည်း ဗုဒ္ဓက ဟောပေးထားပါပြီ။ အင်္ဂုတ္တိုရ်အဋ္ဌကထာမှာ ပုထုဇဉ်တွေ အပါယ်မကျအောင် တားပေးမယ့်ကုသိုလ် ခုနှစ်မျိုးတဲ့ မှတ်ကြရမယ်နော်။”

“အဲဒါလင်္ကာလေး အင်္ဂုတ္တိုရ်အဋ္ဌကထာမှာ ဖွင့်

ပါတယ်။ လင်္ကာလေးက

ရတနာရွဲလုံး ပုလဲလုံးစိန်စီ

မြဲအသုံးသမင်္ဂီငယ် ပဉ္စသီနေ့တိုင်း

နိဗဒ္ဓမဝေးလံ စာရေးတံဆွမ်းဝတ်ရက်ပိုင်း

ဝါသကံန်း မသွေမှန်း ရေတစ်ကန်နက်ရှိုင်း

အနေတန်ခက်အကိုင်းရယ်နဲ့ ယှက်သိုင်းတဲ့ကျောင်းငယ်

သည်ခုနှစ်အိမ်ကာလစွဲ ဒါနမြဲသုံး ဆောက်သည့်ဘွယ်

သောတာပန်ဇာတ်အနွယ် အမြတ်နွယ်ခိုမှီလို့

ဟိုအသီသုံးတိုက်တသူ ဆုံးအမြတ်ယူ

ရေဒါနသီတဂူငယ် အရည်တူလှူမြဲပဲ့ကွယ့်လေး။

အဓိပ္ပာယ်လေး နားထောင်ကြစမ်းပါ။ ပုထုဇဉ်တိုင်း

အားကိုးရမယ့် အပါယ်တံခါးပိတ်တဲ့ ကုသိုလ်ဖြစ်လို့ပါပဲ။”

“နိပါတ်တစ် အပါယ်တံခါး ပိတ်မယ့်ကုသိုလ်က

တော့ ဒကာ ဒကာမများ သီလယူခါနီးမှာ

ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ

ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ

သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ လို့ မဆိုကြဘူးလား?”

“ ဆိုကြပါတယ်ဘုရား”

“ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာသုံးပါး စွဲမြဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘယ်တော့မှ အပါယ်မလားပါ။ အားကိုးစရာ မကောင်းဘူးလား? အားကိုးရမယ်နော်။

နံပါတ်နှစ်က ငါးပါးသီလမြဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အပါယ် မလားပါ။

နံပါတ်သုံးက အာရုံဆွမ်း နေ့ဆွမ်း နေ့စဉ်မပြတ် လှူဒါန်းသူတိုင်း အပါယ်မလားပါ။

နံပါတ်လေးက စာရေးတံမဲ လှူဒါန်းသူတိုင်း အပါယ် မလားပါ။

နံပါတ်ငါးက ဝါဆိုသင်္ကန်းလှူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း အပါယ် မလားပါ။

နံပါတ်ခြောက်က ရေတွင်းရေကန်လှူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း အပါယ်မလားပါ။

နံပါတ်ခုနှစ်က သံဃိကကျောင်းဆောင် လှူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ အပါယ်မလားပါ။

“အပါယ်မလားတဲ့ ကုသိုလ်ဘယ်နှစ်မျိုးလဲ?”

“ခုနှစ်မျိုးပါဘုရား”

“ခုနှစ်မျိုးလုံး လုပ်စရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ တစ်မျိုး လုပ်ရင်ပဲ အပါယ်တံခါးပိတ်တယ်နော်။

အဲဒီတော့ အပါယ်တံခါးပိတ်တဲ့ ကုသိုလ်မပြောမိမှာ သရဏဂုံတည်တဲ့အတွက်ကြောင့် အပါယ်တံခါးပိတ်ပုံ ပြောမှာဆိုတော့ သရဏဂုံရဲ့ ကောင်းကျိုးကိုလည်း နာကြား ကြအုံးစို့။

မူလပဏ္ဏာသအဋ္ဌကထာမှာ သရဏဂုံ တည်မြဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရမယ့် ကောင်းကျိုးငါးမျိုး ဖွင့်ပြထားပါတယ်။

သရဏတ္ထတောတာဝံ သရဏဂတာနံ

ဘယဿန္တသံဒုက္ခံ ဒုဂ္ဂတိ ပဋိကိလေတံ

ဟိံသတိ ဝိနာသေတတိအတ္ထော

ရတနတ္ထ ယဿေဝေတံ အဝိဝစနံ။

ရှေးဦးစွာ သရဏတ္ထတော သရဏသဒ္ဒါအနက်ကို ပြရမည်ဆိုလျှင် သရဏဂတာနံ ဘုရားတရားသံဃာ ရတနာ သုံးပါးကို ယုံကြည်ဆည်းကပ် သိမှတ်ကြသူ ရှင်လူမြတ်တို့၏ ဘယံဘေးမှန်သမျှကို ဟိံသတိဝိနာသေတိ ပယ်ဖျောက်တတ်၏။

“ပထမဆုံး သရဏဂုံတည်တဲ့ ကောင်းကျိုးက
ဘေးတွေကင်းတယ်၊ ဘာကင်းတယ်?”

“ဘေးကင်းပါတယ်ဘုရား”

“ဒါကြောင့် ဘေးကင်းချင်ရင် သရဏဂုံဆောင်ဖို့
မှာချင်တယ်။

နံပါတ်နှစ် - ဟိံသတိတဲ့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှု
မှန်သမျှကိုလည်း ဟိံသတိ ဝိနာသေတိ ပယ်ပျောက်တတ်
ပါပေ၏။ သံန္တာသံ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှု မှန်သမျှကို
ပယ်ပျောက်တတ်ပါပေ၏။

တစ်ခါတရံ ဒကာဒကာမများ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
လှသူကင်းမဲ့ ပြီးမှောင်နေတဲ့အခါ ကြောက်တဲ့လန့်တဲ့ စိတ်များ
ဖြစ်တတ်တယ်မဟုတ်လား။ ကြက်သီးတွေဘာတွေ
ထပြီးတော့ အဲဒါမျိုးဆိုရင် နည်းလေးပေးလိုက်ပါရစေ။

ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ

ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ

သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ လို့ ဆောက်တည်လိုက်
ကြောက်တဲ့ လန့်တဲ့စိတ်တွေ အကုန်ပျောက်တယ်

ဟုတ်လား? ဒါက ဒုတိယကောင်းကျိုး။”

“တတိယကောင်းကျိုးက ဒုက္ခံ - ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲ မှန်သမျှကို။ ဟိံသတိ၊ ဝိနာသေတိ - ပယ်ဖျောက် တတ်ပါပေ၏။ ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲနေလျှင်လည်း ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာသာ အာရုံပြုလိုက်စမ်းပါ အကုန်ပျောက်တယ်။

ဒုဂ္ဂတိပရိကိလေသံ လေးနဲ့ငါးက ပေါင်းပြတယ်။ အပါယ်ကျမယ့် ဘေးကိုလည်း ပယ်ဖျောက်စေတယ်။ ကိုယ် စိတ်ရဲ့ညစ်နွမ်းမှု မှန်သမျှကိုလည်း ပယ်ဖျောက်စေတယ်။ ဣတိ-ထို့ကြောင့်၊ သရဏံ - သရဏမည်ပါပေ၏။

တေံ ဤသရဏဟူသော အမည်သည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါး၏ အဓိဝစနံ အမည်ပါတည်း။ ဒီတော့ သရဏဆိုတာ သရဏဂုံသုံးပါး ရတနာသုံးပါးတို့ရဲ့ အမည်ပါပဲ။

အဲဒီအကျိုး ငါးမျိုးထဲက ယခု ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ သရဏဂုံတည်မြဲတဲ့အတွက်ကြောင့် ဘေးကင်းပုံကို နာယူကြရအောင်၊ ဘေးကင်းတဲ့ပုံလည်း နာမယ်၊ ပထမဆုံး ဒုဂ္ဂတိပေါ့ဗျာ။”

“အပါယ်တံခါး ပိတ်ပုံက စကြာရအောင် ဒါက ပို စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်။ ဒီတော့ တစ်ခဏတာ သရဏဂုံနဲ့ တစ်ဘဝတာ သရဏဂုံရယ်လို့ နှစ်မျိုးခွဲပြီး ပြောမယ်။

အင်္ဂုတ္တိရ်အဋ္ဌကထာမှာ ဖွင့်သော ဒမိဋ္ဌတံငါသည် အကြောင်းစရအောင်

တံငါသည်ဆိုတာ ပရိတ်သတ်တို့ရေ သူ့ရဲ့သက် တမ်း အပြည့်ပေါ့လေ၊ ငါးတွေကို သတ်ဖြတ်နေတဲ့ ပါဏာတိ ပါတာကံ အပြည့် မရှိဘူးလား?”

“ရှိပါတယ်ဘုရား”

“ရှိတယ်၊ သူဒါတွေပဲသတ်နေတာ အဲဒီလိုနဲ့ နေ လိုက်တာ သူ့အသက်သတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှတ်ထား။”

“ဒါန သီလ တစ်ချို့ တံငါသည်တွေလည်း ဒါန မပြုဘူးလား”

“ပြုပါတယ်ဘုရား”

“ပြုတယ်၊ သတ်တာက အကုသိုလ်၊ ပြုတာက ကုသိုလ်ပဲ၊ ဒါကြောင့် တံငါသည်ဖြစ်သော်လည်းပဲ လူ့ဘဝ

ပြန်ရောက်တဲ့သူလည်း ရှိပါတယ်။

သို့သော် သူ့အသက်သတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် လူ့ဘဝကို ပြန်ရောက်ရင်မှတ်လိုက် ခြေလက်မပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ မျက်စိအကန်းလေး ဖြစ်လာတတ်တယ်။ နားအကန်း ဖြစ်လာတတ်တယ်။ အတိတ်က သူ့ အသက်ကို သတ်ခဲ့တဲ့ ကံပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါပဲ။ ပြီးတော့ သက်တမ်း တိုတယ်။ အနာရောဂါများတယ်။

ယခုဘဝမှာတင် ဒေမိဋ္ဌတံငါသည်ကြီးဟာ အိပ်ရာ ထဲမှာပဲလဲပြီး သေရတော့မယ်။ မှတ်ကြဟေ့ အရေးကြီး တယ်။ သေခါနီးမှာ ကပ်ပြီးတော့ သေခါနီးဆဲဆဲလေးမှာ ကပ်ပြီးတော့ မိမိရောက်မယ့် ဘုံဌာန အရိပ်နိမိတ် မြင်ရတတ် ပါတယ်။

ပရိတ်သတ်များ ဟောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ နာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အကုန်လုံး သေကြရမှာပါ။ ပုထုဇဉ်အဖြစ်နဲ့ သေမယ်ဆိုရင် လေ သေခါးနီ မိနစ်ပိုင်းလေးမှာ ကပ်ပြီးတော့ မိမိရောက် မယ့်ဘုံဌာနရဲ့ အရိပ်နိမိတ်ကို မြင်ရတယ်။”

“ဆိုကြပါစို့၊ မိမိသေပြီးနောက် ခွေးဖြစ်မယ်ဆိုရင်

ခွေးမကြီးပုံစံ မြင်ရတယ်။ အဲဒါခွေးပဲလို့ တန်းသိလိုက်
 ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့မရတော့ဘူး။ ကာကွယ်လို့ မရတော့ပါဘူး။
 တဖန် ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေ , သရဲဖြစ်မယ်ဆိုလည်း အင်းကြီး
 တွေ၊ အိုင်ကြီးတွေ၊ တောကြီးတွေ၊ တောင်ကြီးတွေ မြင်ရ
 တတ်တယ်။ သိလိုက်ပါတော့။ ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေ၊ သရဲ ဖြစ်ပြီ။
 အဲဒါကပ်ပြီး သိရတယ်။

ဘေးပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘယ်သူမှ မမြင်ရဘူး။ သေမယ့်
 ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ မြင်ရတယ်။ နောက်တစ်ခါ လူပြန်ဖြစ်မယ်ဆိုရင်
 မိမိကိန်းမယ့် အမိဝမ်းရေပေါ့။ အမိသားအိမ်ပဲ ဆိုကြပါစို့။
 အဲဒီဝမ်းရေ ကမ္မလာအနီ အဆင်းသဏ္ဍာန်လေး မြင်ရတယ်
 တဲ့။ ဒါဆိုလည်း ငါသည် လူ့ဘဝ ပြန်ရောက်တော့မယ်
 ဆိုတာသိ။”

“တစ်ဖန်နတ်ပြည်ရောက်မယ်ဆိုရင် နတ်သားတွေ၊
 နတ်သမီးတွေ၊ ဗိမာန်တွေ၊ ပဒေသာပင်တွေ မြင်ရတတ်
 တယ်။ ဒါဆိုရင် ငါသည် နတ်ပြည်ရောက်မယ်လို့ သိလိုက်။

တစ်ဖန် ငရဲကျမယ်ဆိုရင်တော့လေ မိမိကို နှိပ်
 စက်မယ့် ငရဲသားတွေ၊ ခွေးနက်ကြီးတွေ၊ ငရဲမီးတွေ အကုန်

မြင်ရတယ်၊ တကယ့်ကိုပဲ ပူလောင်ပါတယ်။ တကယ့်ကိုပဲ ဆင်းရဲပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်များဟာ လူးလွန် နေအောင် အော်ကြတယ်။

အခုလည်း ဒမိဋ္ဌတံငါသည်ကြီးဟာ လူးလွန်အောင် အော်ရှာပါတယ်။ “ကယ်ကြပါ မီးတွေငြိမ်းပေးကြပါ၊ ခွေးနက် ကြီးတွေ မောင်းပေးကြပါ။” ဆူညံပြီးတော့ ချွေးတွေပျံ့ပြီးတော့ ကြည့်စမ်း သားတွေ၊ မယားတွေ ကယ်လို့ ရကြသေးရဲ့ လား?”

“မရပါဘုရား”

“အိမ်ထောင်ဦးစီးပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း မေတ္တာအပြည့် နဲ့ ပြောပါရစေ၊ သမ္မာအာဇီဝကျကျပဲ ရှာကျွေးကြပါ၊ ခိုးကျွေး ဖို့၊ သတ်ကျွေးဖို့၊ လိမ်ကျွေးဖို့ လုံးဝ စိတ်မကူးကြပါနဲ့။ ခိုးကျွေး၊ သတ်ကျွေးတာစားကြရင် မိသားစုအားလုံး စားကြ ရမယ်။

ခံရင်တော့ အဲဒီရှာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲ ငရဲ သွားရပါတယ်ဗျာ။ အဲဒါလေးအားလုံး သိကြစေချင်ပါတယ်။ အခုကြည့် ဖြစ်တော့ သားတွေ၊ မယားတွေက လက်ပိုက်

ကြည့်ရတယ်။ ဘာလုပ်နိုင်သေးတုန်း၊ ဘာမှ မတတ်နိုင်
တော့ဘူး၊ အဲဒီအချိန်မှာ သူကံကောင်းတယ်။

စူဠပိဏ္ဍပါတိကတိဿ ဆိုတဲ့ ဆွမ်းခံကိုယ်တော်
တစ်ပါး ကြွလာတယ်။ ရဟန်းသံဃာဆိုတော့ အသံနက်ကြီး
ကြားတာနဲ့သိတယ်။ ဟာ ဒီဒကာကြီး ငရဲကျတော့မှာပဲ၊
ငါ့ကို ဒီဒကာကြီး ဆွမ်းလောင်းဘူးတယ်။

သူကိုယ်တိုင် ဆွမ်းလောင်းဘူးတဲ့ ရဟန်းသံဃာ
ရှေ့မှာ အပါယ်မကျသင့်ဘူး။ ငါကယ်မယ်ဆိုပြီးတော့ အိမ်
ပေါ်တက်ကြွ၊ ငရဲသွားလုဆဲဆဲ ဒီမိဋ္ဌတံငါသည်ကြီး
ခေါင်းရင်းက ထိုင်ပြီးတော့ ဒကာကြီး ယခုကြွလာတဲ့သူဟာ
ဒကာကြီး ဆွမ်းလောင်းဘူးတဲ့ ရဟန်းသံဃာဖြစ်ပါတယ်။
ဒကာကြီးကို သရဏဂုံနဲ့ ငါးပါးသီလ ဆောက်တည်ပေး
ပါရစေ။”

“ဒကာကြီး နှုတ်က မဆိုနိုင်ရင် စိတ်ကဆိုပါ။
ပရိတ်သတ်များလည်း ကယ်ဖို့နည်းလေး သေချာမှတ်သွား
ကြပါ။ အဲဒီမှာတင် ဒကာကြီးလည်း သတိရတော့ မထေရ်
မြတ်က ရှေ့ကတိုင်ပေး၊ သူက လိုက်ဆိုပေါ့၊ နှုတ်က မဆို

နိုင်တော့ စိတ်ကဆိုတယ်။

သို့သော် သေမယ့်အချိန်ကနီးတော့ အဟံဘန္ဓေ
စပြီးတော့ သရဏဂုံလည်း ဆိုပြီးရော သေသွားရှာတယ်။
ငါးပါးသီလအထိ မရောက်လိုက်ပါဘူး။ ကြည့်စမ်း၊ ဒကာ
ဒကာမတို့ သရဏဂုံရဲ့စွမ်းအား ဘယ်လောက်ထူးခြားသလဲ
ဆိုရင် နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော် သတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ ပါဏာတိ
ပါတ အကုသိုလ်ကံကြောင့် ထင်နေတဲ့ ငရဲမီးတွေ၊ ခွေးနက်
ကြီးတွေ၊ ငရဲသားတွေ အကုန်ပျောက်၊ နတ်သမီးတွေ၊
နတ်သားတွေ ထင်ပြီးတော့ လူသက်နဲ့ဆိုရင် နှစ်ပေါင်း
ကိုးသန်း အသက်ရှည်တဲ့ စတုမဟာရာဇ်နတ်ဘုံရောက်တယ်။

“ဘယ်နတ်ဘုံရောက်သလဲ”

“စတုမဟာရာဇ် နတ်ဘုံပါဘုရား”

“အဲဒါ တခြားအစွမ်းလား? သရဏဂုံအစွမ်း
လား?”

“သရဏဂုံအစွမ်းပါဘုရား”

“အဲဒီ စတုမဟာရာဇ်နတ်ဘုံက အတိုဆုံး
နတ်သက်နော်။

ရှေ့သူ့အထက်က ငါးဘုံရဲ့ နတ်သက်တွေကို သိချင်ရင် လေးနဲ့မြှောက်သွားရတယ်။ ဒါက ဗဟုသုတပေါ့။ ကိုးသန်းကို လေးနဲ့မြှောက်ရင် သုံးကုဋေနဲ့ ခြောက်သန်း ဖြစ်သွားတယ်။ သုံးကုဋေနဲ့ ခြောက်သန်းသည် တာဝတိံသာ နတ်သက် တာဝတိံနတ်ပြည်ရောက်ရင် နှစ်ပေါင်း သုံးကုဋေနဲ့ ခြောက်သန်း အသက်ရှည်ပါတယ်။

အဲဒါကို လေးနဲ့ ထပ်မြှောက်လို့ရှိရင် တစ်ဆယ့် လေးကုဋေနဲ့ လေးသန်းဖြစ်လိမ့်မယ်။ တစ်ဆယ့်လေးကုဋေနဲ့ လေးသန်းဟာ ယာမာနတ်သက် ဖြစ်သွားတာပေါ့။

အဲဒါကို လေးနဲ့ ထပ်မြှောက်လို့ရှိရင် ငါးဆယ့် ခုနှစ်ကုဋေနဲ့ အနှစ် ခြောက်သန်း ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါ တုသိတာဘုံ နတ်ပြည်ရဲ့ နတ်သက်။ အခု ဒကာဒကာမ တို့စောင့်စား မျှော်လင့်နေသော အရိမေတ္တေယျ ဘုရားရှင် ဟာ အဲဒီတုသိသာ နတ်ဘုံမှာ ရှိပါတယ်။ သူသည် နတ် သက်နဲ့ ငါးဆယ့်ခုနှစ်ကုဋေ အနှစ် ခြောက်သန်း နေအုံး မှာပါ။

တစ်ခါ အဲဒီ တုသိတာ နတ်သက်ကို လေးနဲ့ တစ်ခါ ထပ်မြောက်ရင် နှစ်ရောသုံးဆယ်ကုဋေနဲ့ လေးသန်း ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါဟာ နမ္မာနရတိနတ်သက်ပေါ့။ နောက်ဆုံး ဦးစင်းတို့ ဒကာ/ဒကာမတို့ကို မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်မရအောင် ကာမဂုဏ်တောထဲမှာ မေ့နေအောင် ဒုက္ခပေးတဲ့ မာန်နတ်ကြီးဟာ အထက်ဆုံးနတ်ပြည်မှာ နေတာပါ။ မာန်နတ်ကြီးနေတဲ့ အထက်ဆုံးနတ်ပြည်ဟာ နတ်သက် ကိုးရာ နှစ်ဆယ့် တစ်ကုဋေ ခြောက်သန်း အသက်ရှည်ပါတယ်။”

“အဲဒီတော့မှ တံငါသည်ကြီးက သိတယ်ဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ “ဪ ငါဟာတံငါသည်ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အပါယ်မကျဘဲ နတ်ပြည်ကို ရောက်ပါလိမ့်လို့” ဒီဗွစက္ခုနဲ့ ပြန်ကြည့်တော့၊ ဪ ငါဆွမ်းလောင်းဖူးတဲ့ ရဟန်းက သရဏဂုံဆောက်တည်ပေးတာ ကျေးဇူးများလိုက်တာလို့ သိရှာပါတယ်။”

သူ့ချက်ချင်းဆင်းလာပါတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့အလောင်းက ရှိတုန်းပေါ့၊ သူက အခုမှ သေခါစပေါ့၊ အဲဒါ ရဟန်းကို သူ့ရှိခိုးပြီးတော့”

“အရှင်ဘုရား ကျေးဇူးကြီးပါတယ် ဘုရား၊ အရှင်
 ဘုရား သရဏဂုံ ဆောက်တည်ပေးလို့ တပည့်တော် ငရဲက
 လွတ်ပြီးတော့ ငရဲမကျတော့ဘဲနဲ့ စတုမဟာရာဇ်နတ်ဘုံ
 ရောက်ခဲ့တယ် ဘုရား။ အကယ်၍ တပည့်တော်သည်
 ငါးပါးသီလလေးပါ ဆိုပြီး သေမယ်ဆိုရင် ဒီထက် မြင့်တဲ့ဘုံကို
 ရောက်အုံးမှာတဲ့။ အခု သရဏဂုံလေးဆိုမိရုံနဲ့ သေသွားလို့
 စတုမဟာရာဇ်နတ်ဘုံတင် ကျေနပ်လိုက်ရတာ ဘုရား၊
 ဒီလောက် ကျေးဇူးများတဲ့ သရဏဂုံတရားကို ကျန်တဲ့
 ဒကာဒကာမများလည်း ဟောကြားပေးပါဘုရား” လို့
 လျှောက်ထားတယ် အခုတံငါသည်ကြီး နတ်ပြည်မှာ
 ပျော်ပျော် ကြီးစံစားနေပါပြီနော်။”

“ပရိတ်သတ်များ အဲဒါက တစ်ခဏတာ သရဏဂုံ၊
 ဘာသရဏဂုံလဲ?”

“တစ်ခဏတာသရဏဂုံပါဘုရား”

“တစ်ခဏတာတည်တဲ့ သရဏဂုံကတောင်
 ဒီလောက်ကောင်းကျိုးပေးရင် အခု တရားနာပြီးတဲ့ အချိန်
 ကစပြီး တစ်ဘဝတာ သရဏဂုံ မြကြမယ်ဆိုရင် ဒေမိဋ္ဌ

တံငါသည်ထက်ပိုပြီးတော့ ကောင်းကျိုးတွေ မရနိုင်ဘူးလား?”

“ရနိုင်ပါတယ်ဘုရား”

“သက်သေပြမယ်၊ ဦးဇင်းက အထောက်အထားနဲ့ချည်း ပြောမှာနော်။ သက်သေပြမယ်၊ အဲဒါက အပါဒါန်ပါဠိတော်က လာပါတယ်။ အပါဒါန်ပါဠိတော်က လာတဲ့ မထေရ်ကြီး ဘွဲ့တော်ကတော့ တိသရဏဂမနိယမထေရ်၊ မြန်မာလိုဆိုရင် သရဏဂုံသုံးပါးတည်တဲ့မထေရ်လို့ အဓိပ္ပါယ်ရပါတယ်။ အဲဒီ မထေရ်မြတ် ရဟန္တာကြီးက ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ကိုးဆယ့်တစ်ကမ္ဘာက ပွင့်တော်မူခဲ့သော အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာသနာမှာ စန္ဒဝတီ နေပြည်တော်မှာ မျက်မမြင်မိဘနှစ်ပါးကို လုပ်ကျွေးတဲ့ သားလိမ္မာဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

သူသည် သံဝေဂဉာဏ်တွေ ရပြီးတော့ ရဟန်းပြုချင်တယ်။ သို့သော် သူ့မိဘကို လုပ်ကျွေးမယ့် တစ်ခြားသားသမီး မရှိဘူး။ မိဘက မျက်စိမမြင်ရှာတော့ ရဟန်းမဝတ်ရရှာဘူး။ ငါ့ရဟန်း မဝတ်ရရင် လူ့ဘဝ အကောင်းဆုံး ကုသိုလ်တွေ ငါ့ရှာမယ်လို့ စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့ သရဏဂုံ

တည်တဲ့ကောင်းကျိုးတွေကို တွေ့သွားတယ်။”

“အဲဒီမှာတင် အနောမဒဿီမြတ်စွာဘုရား လကျော်
တော်ရံ အရှင် နိသဘမထေရ်ကို ပင့်ပြီးတော့ ယနေ့
တောင်ငူပန်းခြံ အောင်သီရိမင်္ဂလာဓမ္မာရုံကြီး အနီးအနားက
ဒကာဒကာမများကဲ့သို့ပေါ့။ ရဟန်းတော်ကို သူပင့်ပြီးတော့
သရဏဂုံနဲ့ ငါးပါးသီလကို ဆောက်တည်တယ်။ အဲဒီ သရဏ
ဂုံကို တစ်ဘဝလုံး မြဲခဲ့တယ်။”

“ဘယ်လိုမြဲခဲ့သလဲ?”

“တစ်ဘဝလုံးမြဲခဲ့ပါတယ်ဘုရား”

“ကြည့် ပရိတ်သတ်တို့၊ တစ်ခဏတာ သရဏဂုံ
တောင် ဒီလောက်ကောင်းကျိုးများခဲ့ရင် တစ်ဘဝစာ သရဏ
ဂုံဆို ပိုရရမှာပေါ့။ အဲဒီတော့ သူရတဲ့ ကောင်းကျိုးတွေ
ကြည့်စမ်း။ ဘယ်လောက်အားကျစရာ ကောင်းလိုက်သလဲ
ဆိုရင် နံပါတ်တစ်ကောင်းကျိုးက အဲဒီဘဝက စုတေ ကွယ်
လွန်တဲ့အခါ ကိုးဆယ့်တစ်ကမ္ဘာ အပါယ်တံခါးပိတ်တယ်။”

“ဟော ဘယ်နှစ်ကမ္ဘာ အပါယ်တံခါးပိတ်သလဲ?”

“ကိုးဆယ့်တစ်ကမ္ဘာပါဘုရား”

“တခြားကုသိုလ်လား? သရဏဂုံတည်တဲ့ ကုသိုလ်လား?”

“သရဏဂုံတည်တဲ့ ကုသိုလ်ပါဘုရား”

“အေး တခြား ဒါန၊ သီလ၊ သမထ ဝိပဿနာ ဘာမှ မပါသေးဘူး။ သရဏဂုံတစ်ခုထဲတင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်ရတဲ့ တန်ဖိုး ဘယ်လောက်ကြီးမားသလဲလို့ ဒါတင်လား? မကသေးဘူးဗျာ။

သူသည် သိကြားမင်းအဖြစ်က အကြိမ်ရှစ်ဆယ်၊ တစ်ကမ္ဘာလုံး အုပ်ချုပ်ရတဲ့ စင်္ကြာမင်းအဖြစ်က ခုနှစ်ဆယ့် ငါးကြိမ်၊ ဒါတင်ပဲလား၊ မကသေးပါ။ ရိုးရိုးနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ အုပ်ချုပ်ရတဲ့ ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်ဘုရင်အဖြစ်ကတော့ အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။”

“အဲဒီလို လူမင်းစည်းစိမ်၊ နတ်မင်းစည်းစိမ်တွေ ဘဝပေါင်းများစွာ ခံစားပြီးတဲ့အခါမှာတော့ ဘဒ္ဒကမ္ဘာမှာ ပွင့်တော်မူတဲ့ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တဲ့သာသနာမှာ သာဝတ္တိမြို့မှာ မဟာသာလ ဆိုတဲ့ သူဌေး မျိုးမှာ သူဌေးသား သွားဖြစ်တယ်တဲ့။ ခုနှစ်နှစ်သားအရွယ် ကျတော့ သူနဲ့ရွယ်တူ

ကလေးတွေနဲ့ ပြေးလွှားဆော့ကစားကြရင်း ရဟန္တာကြီး တစ်ပါးသီတင်းသုံးသော ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းထဲ ရောက်သွားကြတယ်။

ဒီတော့ ရဟန်းကြီးက အကျိုးအကြောင်းသိတော့ “လာကြဟေ့ကလေးတွေ” ဆိုပြီးတော့ သရဏဂုံဆောက် တည်ပေးလိုက်တယ်။ သူတို့ဆောက်တည်ကြပါတယ်။ ကျန်တဲ့ ကလေးတွေက သရဏဂုံတည်တဲ့ကောင်းကျိုးပဲ ရပါတယ်။ အေးတစ်ဘဝတာ သရဏဂုံတည်ခဲ့တဲ့ ကလေး လေးကတော့ သရဏဂုံအဆုံးမှာတင် ခုနှစ်နှစ်သားအရွယ် နဲ့ ကိလေသာ အာသဝေါကုန်ခမ်း ရဟန္တာကြီး ဖြစ်ခဲ့ရ ပါတယ်။ သူ့ကို သရဏဂုံရဲ့အဆုံးမှာ ရဟန္တာဖြစ်ခဲ့ရလို့ တိသရဏဂမနိယမထေရ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။”

“ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ?”

“တိသရဏဂမနိယမထေရ်လို့ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား”

“သရဏဂုံအဆုံးမှာ ရဟန္တာဖြစ်တဲ့မထေရ်၊ ဒီတော့ ပရိသတ်များရေ”

“ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံ

သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ဆိုတဲ့ကုသိုလ်ဟာ သာမန်ကာ လျှံကာ ကုသိုလ်လား? ရဟန္တာဖြစ်တဲ့အထိ ပို့တဲ့ကုသိုလ်လား?”

“ရဟန္တာဖြစ်တဲ့ကုသိုလ်ပါဘုရား”

“သာမန်ကာလျှံကာ မထင်လိုက်ပါနဲ့၊ ဒီတော့ ဒကာ ဒကာမတို့ကို အတွေးအခေါ် တစ်ခုပေးချင်ပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း စဉ်းစားပြီးတော့ ဖြေပါ။ ကိုယ်တိုင်လည်း စဉ်းစားပါ။ သုံးသပ်ပါ။ ဒါဆို ဗုဒ္ဓဘာသာအားလုံးတို့သည် သရဏဂုံတစ်ဘဝတာ တည်မြဲဖို့ သိပ်အရေးကြီးပါတယ်။ သရဏဂုံကို အပျက်လည်း မခံပါနဲ့။ အညှိုးလည်း မခံပါနဲ့။ ဒါဆို သရဏဂုံညှိုးတာ သရဏဂုံပျက်တာပေါ့လေ၊ ပျက်တာ ဦးစားပေးပြီး ပြောကြပါစို့။”

“အဲဒီ မူလ ပဏ္ဏာသအဋ္ဌကထာမှာ သရဏဂုံပျက် ခြင်း နှစ်မျိုး ဖွင့်ပြတယ်။ အဓိက အမျိုးသမီးများ သေသေ ချာချာ အာရုံစိုက်ပြီးနာစေချင်တယ်။ သရဏဂုံဟာ အများ အားဖြင့် အမျိုးသမီးတွေကြောင့် ပျက်တာများတယ်။ ဘာတွေလဲဆိုတော့

သရဏ ဂမနဿဘောဒေါသာ ဝဇ္ဇောစ၊
အနဝဇ္ဇောစ ဒုဝိဒေါ ဟောတိ

“သရဏာဂုံ ပျက်ခြင်းမှာ အပြစ်ရှိသော ပျက်ခြင်း နဲ့ အပြစ်မရှိသော ပျက်ခြင်းလို့ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ ဒါဆိုရင် ဘာတွေလဲတဲ့။

အပြစ်ရှိသော ပျက်ခြင်းက ကာလကရိယာ ဘောဒေါအနဝစ္စ ဘောဒေါတိ ဝုစ္စကိတဲ့။ ပုထုဇဉ် ဗုဒ္ဓဘာသာ တစ်ယောက်သေရင် သရဏာဂုံပျက်တယ်။ အဲဒါ အပြစ်မရှိ ဘူး။ အကုသိုလ်မဖြစ်ဘူးလို့ မှတ်ပါ။ အဲဒါ ဓမ္မတာလို့ မှတ်ပါ။ ဓမ္မတာပဲ ပုထုဇဉ်သေရင် သရဏာဂုံပျက်တာပဲ။

ဒါဆို သရဏာဂုံမပျက်တာ ဘယ်သူလဲဆိုရင် အရိယာသေရင် ဘဝဆက်တိုင်း ဘယ်ဘဝမှ သရဏာဂုံ မပျက်တော့ဘူး။”

“ဒါကြောင့် ဘဝအဆက်ဆက် သရဏာဂုံ မပျက် စေချင်ရင် သံတရာတစ်ကြော သရဏာဂုံ ပါသွားစေချင်ရင် ဝိပဿနာကို အရိယာဖြစ်တဲ့အထိ နာကြားအားထုတ်ဖို့ မလိုဘူးလား?”

“လိုပါတယ်ဘုရား”

“အဲဒါကနောက်မှာဆက်နာကြတာပေါ့ ဟုတ်လား။
 ဒီတော့ အပြစ်မရှိသော ပျက်ခြင်းက သေလို့ပျက်တာ၊
 ဒါဆိုရင် အပြစ်ရှိသော ပျက်ခြင်းက ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ။
 နားထောင် ဒါက ပိုအရေးကြီးတယ်။

အညသတ္တာရာဒီသု၊ အဟံအတ္တာနံ
 ပရိစ္စဇာမိတိ၊ ဧဝံ အညသတ္တာရဒ္ဓေသဝသေန
 သာဝဇ္ဇ ဘေဒေါတိ ဝုစ္စတိတဲ။”

“အညသတ္တာရာဒီတု ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ
 မှတစ်ပါး အခြားသော ဘိုးတော်တွေ၊ မယ်တော်တွေ၊
 ကိုကြီးကျော်တွေ၊ မနဲ့လေးတွေ အာညောင်းလိုက်တာ၊ အဲဒီ
 နတ်တွေ အားလုံးတို့၌၊ အဟံ- တပည့်တော် တပည့်တော်မ
 တို့သည် ပရိစ္စဇာမိ အသက်နှင့် ခန္ဓာကို အပ်နှင်း
 လှူဒါန်းကိုးကွယ်ပါ၏။ ဣတ္ထိ- ဤသို့ အညသတ္တာရဒ္ဓေသဝ
 သေန ဘုရားမှတစ်ပါး အခြားသော ဘိုးတော်တွေ၊ မယ်တော်
 တွေ၊ နတ်စိမ်း မျိုးစုံတွေမှာ ဆရာရှာခြင်း အစွမ်းဖြင့်
 သရဏဂုံပျက်စီးခြင်း မျိုးကိုတော့ အာဝဇ္ဇဘေဒေါတိ

အပြစ်ရှိသော ပျက်စီးခြင်းလို့မှတ်၊”

“မှန်လှပါဘုရား။”

“အမျိုးသမီးတွေ သေချာနာပါ။ ခင်ဗျားတို့ကြောင့် အမျိုးသားတွေပါ သရဏဂုံပျက်ကုန်တာ၊ အဲဒီတော့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာမှတစ်ပါး အခြားသော ဘိုးတော်တွေ၊ မယ်တော်တွေ၊ အတွင်းအပြင် ဥရမင်းတွေ၊ ကိုကြီးကျော်တွေ၊ မနဲ့လေးတွေ၊ သူရဿသီတွေ အစုံပေါ့ဗျာ။ အဲဒါတွေကို သူတို့ရှေ့မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ပြီး၊ အရှင်ကြီး၊ အရှင်ကောင်း တို့အား ကျွန်ုပ်တို့ အသက်နဲ့ခန္ဓာကိုယ် အပ်နှင်းပြီးတော့၊ လှူဒါန်းပြီးတော့ ကိုးကွယ်ပါတယ်လို့ ပြောပြီးတော့ ကန်တော့ရင် သရဏဂုံပျက်ရော။ ဘာသရဏဂုံမှ မရှိ တော့ဘူး။ သရဏဂုံရဲ့အကျိုးကို တစ်စေ့မှ မခံစား ရတော့ဘူး။”

“မနှစ်နာဘူးလား ပရိသတ်တို့”

“နှစ်နာပါတယ်ဘုရား”

“နစ်နာတယ်နော်၊ အမျိုးသမီးတွေ သေချာစဉ်းစား၊ ဒါတွေက အမျိုးသားတွေ ဒီလောက်မပါဘူး။ အမျိုးသမီးတွေ အဓိကကျတယ်။ စဉ်းစားပါ။ ဦးစင်းက ရှဉ့်လဲလျှောက်သာ၊ ပျားလဲစွဲသာ နည်းလည်းပေးပါ့မယ်။ အစဉ်အဆက် လုပ်လာကြတော့ မစွန့်ရဲကြဘူး။ မစွန့်ရဲလည်း မစွန့်နဲ့ ထားလိုက်။ သို့သော် ကိုးကွယ်ခြင်းနဲ့ ပသခြင်းကို ခွဲပါ။ ဘယ်လိုခွဲရမယ်၊ ကိုးကွယ်ခြင်းနဲ့ ပသခြင်းပါ။

ဒီနေ့ တရားမှာ လွတ်ပစ်စရာ တစ်လုံးမှ မပါဘူး။ တစ်လုံးမှ လွတ်မသွားအောင် နားထောင်၊ အနှစ်တွေချည်း ပြောနေတယ်။ ကိုးကွယ်ခြင်းကဘာလဲ? ပသခြင်းကဘာလဲ? ကိုးကွယ်ခြင်းဆိုတာက ဩော်ဒါကို ကိုးကွယ်ခြင်းက ဘဝသံသရာအဆက်ဆက် ဘဝချမ်းသာခြင်းကိုရမှာ၊ အပါယ်ဘေးကင်းမှာဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ကိုးကွယ်ခြင်းက ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာပဲကျန်တာဘာမှ လာမရောနဲ့။

အေး ကျန်တဲ့ အရုပ်မျိုးစုံ၊ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးစုံ ပသရင်တော့ ပသကောင်းပါတယ်။ ပသတယ်ဆိုတာကတော့

“ဣဒေဝိဗျတ္တိပု ဣဒေဝိဗျတ္တိပု ဣဒေဝိဗျတ္တိပု ဣဒေဝိဗျတ္တိပု”

တင်တာ၊ ကျွေးတာကို ဆိုလိုပါတယ်။ တင်ချင်တင်ပါ၊
 ကျွေးချင်ကျွေးပါ။ အဲဒါ အပြစ်မရှိပါဘူး။ တိရိစ္ဆာန်ကျွေး
 တောင် ကုသိုလ်ရသေးတာကို ပသကောင်းပါတယ်။
 သို့သော် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကဲ့သို့ မကိုးကွယ်ကောင်းဘူး
 မှတ်ပါ။ ဒါလေးမှတ်ပါ။ မိမိရဲ့ပြုတဲ့ ကုသိုလ်အမှုပေးပါ။
 မေတ္တာပို့ပါ။ သူတို့ အင်မတန် ချစ်ခင်နှစ်သက် စောင့်ရှောက်
 ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ဒကာ၊ ဒကာမများ ကိုးကွယ်တဲ့
 ၃၇မင်းတွေ၊ ကိုကြီးကျော်တွေ၊ မနဲ့လေးတွေ၊ အစရှိသော
 ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘုံအနေနဲ့ခွဲရင် သူကအပါယ်ဘုံသား
 ဖြစ်ပါတယ်။ ပြိတ္တာဘုံသားတွေပါ။”

“ဘာဘုံသားတွေလဲ”

“ပြိတ္တာဘုံသားတွေပါဘုရား”

“ပြိတ္တာအပါယ်ဘုံသားတွေဟာ လူ့ထက်နိမ့်သ
 လား? မြင့်သလား?”

“နိမ့်ပါတယ်ဘုရား”

“နိမ့်တယ် ဒါကြောင့် သူတို့သည် ကိုးကွယ်စရာ
 ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မဟုတ်ပါဘူး။ သနားစရာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ။”

“ဘာပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ?”

“သနားစရာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါဘုရား”

“ဒါကြောင့် နေ့စဉ် အမျှပေးပါ။ မေတ္တာပို့ပါဟုတ်လား။ ဒီလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ဦးစင်း ဖြေပြခဲ့ချင်ပါတယ်။ ဒါဆို ဒကာ ဒကာမများ အတွေးအခေါ်လေး ပြောချင်တာက စကားတစ်ခုရှိတယ်။”

“အပ်ဝင် ပုဆိန်ထွက်၊ ဘာတဲ့”

“အပ်ဝင် ပုဆိန်ထွက်ပါဘုရား”

“မိမိထံအပ်လေးတစ်ချောင်းဝင်လာဖို့အတွက် အပ်လေးတစ်ချောင်းရလာဖို့အတွက်ဟာ မိမိထံက ပေါက်ဆိန်တစ်ချောင်း ပြန်ထွက်သွားရင် ရှုံးသလား? မြတ်သလား?”

“ရှုံးပါတယ်ဘုရား”

“ဒါတော့သိသားပဲ၊ ဒါသိရင် ဒါကိုလည်း သိရမယ်။ ဆိုကြစို့ဗျာ၊ တချို့ ဒကာ ဒကာမများတို့ရေ မိမိတို့ ယောက်ျားလောကီမှာ ရာထူးတက်ချင်တယ်၊ တချို့ဈေးရောင်းကောင်းချင်တယ်။ အစုံပေါ့လေ ငွေတွေ တိုးချင်တယ်။ နတ်ကတော်များက လာ နတ်ကနားလေးသိန်းဖိုး ခုနှစ်ရက် ပေးစမ်းပါ။”

ရာထူးတန်းတက်ရော၊ ငွေတွေဝင်ရောဆို၊ ရာထူးတက်ချင်၊
ငွေတွေဝင်ချင်တော့ နတ်ကနားပွဲလုပ်ရော၊ လုပ်တော့ အဲဒီ
အချိန်မှာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ လုံးဝ သတိမရတော့ဘူး။

နတ်မှ နတ်။

နတ်ကတော် သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဘိုးတော် သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ဖြစ်သွားရော။

သတိမရ၊ ကပြား သရဏဂုံလို့ခေါ်တယ်၊ ဟုတ်

လား။”

“ဘာ သရဏဂုံလဲ?”

“ကပြား သရဏဂုံပါဘုရား”

“သရဏဂုံ အခုမှ ရှင်းလာပြီနော်။ ဘုရား၊ တရား၊
သံဃာလည်း ကိုးကွယ်တယ်၊ အဲဒီ မဟုတ်တယုတ်တွေ
လည်း ကိုးကွယ်ပါတယ်ဘုရားလို့ဆိုရင် ရတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်
ကို ကပြားသရဏဂုံ၊ ကပြားဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တဲ့မှတ်ထား။

ဗုဒ္ဓဘာသာစပ်ကြား၊ မိမစစ် ဖမစစ်ပေါ့ဟုတ်လား။

ဒီလိုလည်းမှတ်ထား၊ ပြောမယ်နော်၊ ဦးဇင်းက အတွေးလေး
ပြောချင်တာ၊ ကဲ ခင်ဗျားတို့ နတ်ကနွားတွေ ပေးပြီဗျာ။

နတ်တွေ၊ ပြိတ္တာဘုံသားတွေ ကိုးကွယ်ပြီး တိုက်တိုက်
 ဆိုင်ဆိုင် ရာထူးတက်ချင်လည်း တက်လိမ့်မယ်၊ ငွေတွေ
 ဝင်လာရင်လည်း ဝင်လာလိမ့်မယ်။ ဝင်လာတယ်ပဲထားလိုက်
 ပါ။ ရာထူးတက်တယ်ပဲ ထားလိုက်ပါ။ သရဏဂုံညှိုးနွမ်းခဲ့၊
 သရဏဂုံပျက်ခဲ့ပြီးတော့၊ အဲဒီ မဟုတ်တရုတ်တွေ ကိုးကွယ်
 လိုက်တာနဲ့ ဒကာ ဒကာမတို့ တက်လာတဲ့ရာထူး၊ ရလာတဲ့
 ငွေဟာ ခင်ဗျားတို့ နောက်ဘဝအထိများ စားရရဲ့လား?၊
 မစားရပါဘူးဗျာ။ တစ်ဘဝစာလေးပဲ မဟုတ်လား။

အဲဒါ အပ်တစ်ချောင်း ဝင်တာနဲ့တူတယ်။ အပ်လေး
 တစ်ချောင်းဝင်တာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ထံမှ ဟော စောစောက
 တိသရဏဂမနိ မထေရ်ကြီး ခံစားရတဲ့ ကောင်းကျိုးနဲ့တူတဲ့
 ပေါက်ဆိန်တွေ အကုန်ပြန်ထွက်ပြီ။ ကိုးဆယ့်တစ်ကမ္ဘာ
 အပါယ်တံခါးပိတ်မယ့်ကုသိုလ်တွေ ပြန်ထွက်သွားပြီ၊
 မရတော့ဘူး။”

“ရှုံးသလား၊ မြတ်သလား”

“ရှုံးပါတယ်ဘုရား”

“ရှုံးသွားတာ အကြိမ်ရှစ်ဆယ် သိကြားမင်း ဖြစ်ရ

မယ့် ကောင်းကျိုးနဲ့တူတဲ့ ပုဆိန်ကြီးထွက်သွားပြီ။ ခုနှစ်ဆယ့်
ငါးကြိမ် စကြာမင်းဖြစ်ရမယ့် ကောင်းကျိုးနဲ့တူတဲ့ ပေါက်ဆိန်
လည်းထွက်သွားပြီ။ အကြိမ်များစွာ ဘုရင်ဖြစ်ရမယ့် ကောင်းကျိုး
နဲ့တူတဲ့ ပေါက်ဆိန်လည်း ထွက်သွားပြီ”

“ခုနှစ်နှစ်သားအရွယ်၊ ခုနှစ်နှစ်သမီးအရွယ် ရဟန္တာ
ဖြစ်မယ့်ကုသိုလ်နဲ့တူတဲ့ပေါက်ဆိန်လည်း ထွက်သွားပြီ။
မရှုံးဘူးလား”

“ရှုံးပါတယ်ဘုရား”

“ဒီနေ့ တရားမနာရတဲ့ အမျိုးသမီးချင်းလည်း
ပြန်ဟောကြဟုတ်လား။ အပ်လေးတစ်ချောင်း ဝင်ရုံနှင့်
ပေါက်ဆိန်ကြီး အထွက်မခံနဲ့။ ကိုယ်ရှုံးပါတယ်နော်။
ဒါကြောင့် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ အဓိကထား ကိုးကွယ်
ကြ။ ဒီလိုကိုးကွယ်ရင် ကောင်းကျိုးတွေ အများကြီး
ရလာလိမ့်မယ်။ ဘာကောင်းကျိုးရလာမှာလဲ။ စောစောက
ပြောခဲ့တယ်လေ။”

“သရဏဂုံတည်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပစ္စုပ္ပန်မှာ ဘေးဆိုး
တွေကင်းတယ်၊ ကြောက်ခြင်း၊ လန့်ခြင်းလည်း ပျောက်သွား

တယ်။ နောက် ဒုက္ခမျိုးစုံလည်း ကင်းလွတ်တယ်။ အပါယ်
ဘေးကလည်း လွတ်တယ်။ စိတ်ရဲ့ ညစ်နွမ်းမှု မှန်သမျှ
ကိုလည်း ပယ်ဖျောက်ပေးနိုင်တယ်လို့ အကျိုးငါးပါး
ဖွင့်မပြခဲ့ဘူးလား”

“ဖွင့်ပြခဲ့ပါတယ်ဘုရား”

“ဖွင့်ပြခဲ့တယ်၊ ကဲ အခုကြည့် ကောင်းကျိုးရသွား
လိမ့်မယ်၊ ကောင်းကျိုးက မကုန်သေးဘူးဗျာ။ ပြောအုံးမှာ
အားကျစရာ ယောဂီတို့တတွေ ၊ ဟိုဒကာမကြီးတွေပေါ့။”

“ဈေးဝယ်တဲ့အခါ အဆစ်မတောင်းဘူးလား”

“တောင်းပါတယ်ဘုရား”

“တောင်းတယ်။ အခုသရဏဂုံတည်ရင်လည်း
အဆစ်ကောင်းကျိုး ရှစ်မျိုးထပ်ရတယ်။ နားထောင်နော်။”

“အဆစ်ကောင်းကျိုး၊ ဘာကောင်းကျိုးလဲ”

“အဆစ်ကောင်းကျိုးပါတုရား”

“အဆစ်ရသေးတယ်ဗျ။ အဲဒီအဆစ်က လိုက်ဆို
စမ်းပါ။ အပါဒါန်ပါဠိတော်မှာ ဖွင့်ထားပါတယ်။ လင်္ကာလေး
ဦးဇင်း ကိုယ်တိုင်ရေးထားတယ်။ ဆိုကြည့်

သရဏဂုံတည်သူ၊ များဗိုလ်လူ၊ အတူရမည်မှာ
ပူဇော်ခံခြင်း၊ ဉာဏ်ထက်ပြင်း၊ အလျှင်းအလိုပါ
နှစ်သက်ချစ်ခြင်း၊ ရွှေအဆင်း၊ မရွင်းတူလေပါ၊ ကျော်ဇော
ထင်ရှား၊ စည်းစိမ်အား များပြားခံစားရာ”

“ကဲ အဓိပ္ပာယ်လေးနားထောင်ကြ၊ သရဏဂုံတည်
တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဖြစ်ရာဘဝမှာ ကောင်းကျိုးရှစ်မျိုး အဆစ်
ရပါလိမ့်မယ်တဲ့။ အပူဇော်ခံခြင်းဖြစ်ရာဘဝမှာ အများရဲ့
အပူဇော်ခံရပါတယ်တဲ့။ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ဉာဏ်ထက်
ပြီး ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်တဲ့။”

“ဉာဏ်မကောင်းချင်ဘူးလား”

“ကောင်းချင်ပါတယ်ဘုရား”

“ဒါဆို သရဏဂုံမြဲကြတော့။ ဉာဏ်ကောင်းလိမ့်
မယ်။ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လည်းရှားတယ်။ ပရိသတ်တို့
လူပုဂ္ဂိုလ်အသာထား၊ အခု ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ် မြန်မာပြည်မှာ
ရဟန်းသံဃာပေါင်း လေးသိန်းကျော်လောက် ရှိတယ်။ အဲဒီ
လေးသိန်းကျော်ထဲမှာ တိပိဋကဆောင်နိုင်တဲ့ ရဟန်းဟာ
၁၂ပါးပဲရှိသေးတယ်။”

“ဘယ်နှစ်ပါးလဲ”

“၁၂ပါးပဲ ရှိပါသေးတယ်ဘုရား”

“ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မရှားဘူးလား”

“ရှားပါတယ်ဘုရား”

“တိပိဋကပုဂ္ဂိုလ်များကို ပရိသတ်များ ကြည်ညို တတ်အောင် နည်းနည်းပြောပြမယ်။ အခုလို သိသွားရင် ပိုပြီး ကြည်ညိုသွားမယ်။ ပိဋကတ်သုံးပုံအောင်ဖို့အတွက် အဲဒီ ဆရာတော်များဟာ အခုလို နှစ်လက်မလောက်ထူတဲ့ ကျမ်းစာအုပ်ပေါင်း (၂၀) အာဂုံပြန်ရတယ်။ အလွတ်ပြန်ရ တယ်။ ပေယျာလတောင် မထိုးရဘူး။ အဲလိုအစအဆုံး ပြန်နိုင် လည်း မအောင်သေးဘူး။ အဲဒါ တိပိဋကဓရ လို့ပဲ ခေါ်တယ်။ ကောဝိဒ မဟုတ်သေးဘူး။ အောင်တယ်မသတ်မှတ် သေးဘူ။ ဒါအာဂုံပဲပြီးသေးတယ်။

တစ်ခါ ရေးဖြေလာသေးတယ်။ ရေးဖြေလည်း အဲဒီလို နှစ်လက်မလောက်ထူသော အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာ၊ အံန၊ မဓ၊ ယောဇနာ၊ ဂဏ္ဍိ၊ နိဿယျ မြန်မာပြန် ကျမ်းပေါင်း တစ်ထောင် နီးပါးရှိတယ်။ အုပ်ရေပေါင်း ၁၀၀၀ ရှိတဲ့

အဓိပ္ပါယ်တွေကို ဦးနှောက်ထဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရိုက်ထည့်ပြီးမှ တစ်ဘာသာဖြေရင် အနည်းဆုံး (၇၀)ရမှ အောင်တယ်။ ဆယ်တန်းဖြေသလို အမှတ် (၄၀)နဲ့ မအောင်ဘူး။ လာမရှုတ်နဲ့ မရဘူး။ အဲဒီလောက်ဉာဏ်ကလေးနဲ့။ ဂုဏ်ထူးဆိုရင် (၈၀) ကျော် (၉၀)မှ ဂုဏ်ထူးရပါတယ်။ အဲလို ရေဖြေပါအောင်မှ တိပိဋကဓရ၊ တိပိဋကဆိုတဲ့ ကောဝိဒဘွဲ့တံဆိပ် ဆွတ်ရှူးပါတယ်။

“အဲဒါ မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံးမှာ ဘယ်နှစ်ပါးလဲ”

“ဆယ့်နှစ်ပါးပါဘုရား”

“ကိုင်း အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်များမှတ်ထား ဘဝအဆက်ဆက် က သရဏဂုံတည်ခဲ့လို့”

“ဘာတည်ခဲ့လို့”

“သရဏဂုံတည်ခဲ့လို့ပါဘုရား”

“ဒါကြောင့် ဘဝဆက်တိုင်း ဉာဏ်ကောင်းချင်ရင် ဘာတည်ရမယ်။ သရဏဂုံတည်ရမယ်။ ဒါကြောင့် အပူဇော် ခံခြင်း၊ ဉာဏ်ထက်ပြင်း၊ အလျှင်းအလိုပါ။

တတိယမြောက် ကောင်းကျိုးက အဆစ်ရမယ့် ကောင်းကျိုးက သရဏဂုံ တည်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ဖြစ်ရာ

ဘဝမှာ သူ့အလိုကို အားလုံးက လိုက်ရပါတယ်။ နှစ်သက်
 ချစ်ခြင်း၊ ဖြစ်ရာဘဝ မှာ ဘုံပုဂ္ဂိုလ်တွေ သူ့ကို ချစ်ခင်
 ကြတယ်၊ နှစ်သက်ကြတယ်။ ရွှေအဆင်း၊ ရွှေအဆင်းလို
 လှပကြတယ်။ ခြောက်မျိုး ကျောဇောထင်ရှား။ နံပါတ်
 ခုနှစ်က ကျော်ဇောတယ် ထင်ရှားတယ်တဲ့။ နောက်
 စည်းစိမ်အားပေါ့ဗျာ၊ ခံစားရတယ်တဲ့။ အဲဒီကောင်းကျိုး
 ရှစ်မျိုးဟာ ဖြစ်ရာဘဝမှာ သရဏဂုံကြောင့် ရမယ့်အဆစ်
 ရမယ့်ကောင်းကျိုး ရှစ်မျိုးပါပဲ။

ဒါလေးတွေကို ပရိတ်သတ်များအားလုံး အပြည့်
 အဝ ရစေချင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သရဏဂုံကို အပျက်လည်း
 မခံနဲ့ အညှိုးနွမ်းလည်း မခံကြပါနဲ့လို့ လေးလေးနက်နက်
 သတိပေးပါတယ်နော်။ သတိပေးပါတယ်။ ဒီနေရာမှာတော့
 ဦးဇင်းတို့က ပြတ်ပြတ်သားသား ဟောနေရတော့ ဒကာ
 ဒကာမတို့ကို ဆရာ နှစ်မျိုး ခွဲပြအုံးမယ်။ ဆရာနှစ်မျိုးရှိ
 တယ်။ မိမိ ဒကာ ဒကာမတို့အား အမုန်းခံပြီးချစ်တဲ့ ဆရာ
 က တစ်ယောက်၊ အမုန်းမခံပဲ ချစ်တဲ့ဆရာက တစ်ယောက်
 နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဦးဇင်းတို့ကိုယ်တွေ့နဲ့ ယှဉ်ပြီးပြောမယ်။

ဦးဇင်းတို့က အခြေပြုစာသင်သားဘဝတုန်းက ဆရာနှစ်မျိုး
လုံးတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ပထမဆရာနဲ့ ဒုတိယဆရာလို့ပဲ သတ်
မှတ်ကြပါစို့။

ပထမဆရာက တပည့်တွေအပေါ် အမုန်းခံပြီး
မချစ်ပါဘူး သူစာသင်တယ်။ ဦးဇင်းတို့ စာသွားတက် တယ်၊
ငိုက်နေလည်း ဘာမှ မပြောဘူး။ အိပ်ပျော်နေလည်း ဘာမှ
မပြောဘူး။ စာချပြီးရင် ထသွားတာပဲ။ စာမရလည်း မပြောဘူး၊
ရလည်း မပြောဘူး။ အဲဒါကို ငယ်ငယ်တုန်းက ဦးဇင်းတို့က
သိပ်ချစ်ကြတယ်။ ဟာဆရာ ငါတို့ကို ငေါက်လည်း မငေါက်
ဘူး၊ ရိုက်လည်း မရိုက်ဘူး၊ ဘာမှ မပြောဘူးကွဆိုပြီးတော့
တော်တော်ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။

ဒုတိယဆရာက စာတက်လို့ ငိုက်ရင် ခေါင်းခေါက်
တာပဲ။ မငိုက်ရဘူး၊ နေမကောင်းဘူး အကြောင်းပြု
စာမတက်ချင်ဘူးဆို မရဘူး သွားခေါ်၊ စောင်ကြီးခြုံပြီး
စာချတဲ့အနားမှာ ထိုင်ပြီး နားထောင်ခိုင်းတယ်။ စာနောက်
ကျမှာစိုးလို့။ အဲဒီဆရာကိုတော့ အရင်တုန်းက မုန်းမိတယ်။
နေရာတကာပါတယ်။ ဖျားတာတောင် ကောင်းကောင်း

မနေရဘူးဆိုပြီးတော့ ဦးဇင်းတို့ အသက်ကြီးပြီး ရင့်ကျက်
လာတော့ ဟော ဒုတိယဆရာက ဒါ အမုန်းခံချစ်တယ်
လို့ခေါ်တယ်။

ဘယ်လိုဆရာပါလိမ့်။ အမုန်းခံပြီး ချစ်တာပေါ့။
တပည့်တွေရဲ့ အမုန်းကိုခံပြီးချစ်လိုက်တာ၊ တပည့်တွေ
ငါ့ကိုမုန်းရင် မုန်းပါစေ၊ သူတို့ပညာတတ်ဖို့ အရေးကြီး
တယ်ဆိုပြီးတော့ အမုန်းခံပြီးတော့ ချစ်ရှာတာပါ။ ပထမ
ဆရာက အမုန်းမခံဘူး၊ သူ့ဟာသူ တတ်တတ် မတတ်တတ်
ငါ့မမုန်းပြီးရောဆိုပြီး ထားလိုက်တာ။ အခု ဒကာ/ဒကာမ
ကြီးတွေကိုပေါ့။ ကိုးကွယ်မှုတွေ မှားပြီးတော့ သရဏဂုံရဲ့
ကောင်းကျိုးတွေကို မရမှာစိုးလို့ကြည့်စမ်း။”

“ဦးဇင်းတို့က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ မဆုံးမဘူးလား”

“ဆုံးမပါတယ်ဘုရား”

“အဲဒီတော့ ဒကာ/ဒကာမများ အသိဉာဏ်မကြီး
ရင့်ခင် ဦးဇင်းကို မုန်းရင် မုန်းကြပါစေ။ ဟုတ်လား။
အသိဉာဏ်ရင့်တဲ့အခါ ဦးဇင်းကို ချစ်လာလိမ့်မယ်။ ဒီတော့မှ
မန္တလေးကျောင်းဆရာတော်ဟာ ငါတို့အပေါ် အမုန်းခံပြီး

ချစ်တာပါလားလို့ အသိဉာဏ်ကြီးလာတဲ့အခါ သိလာလိမ့်
မယ်။ ဒီလိုတရားက ဘုန်းကြီးတိုင်း ဟောမှာမဟုတ်ဘူး။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မုန်းမှာကြောက်လို့ ဟုတ်လား။
ဦးဇင်းတို့က မကြောက်ဘူး။ ဒကာ ဒကာမတို့ အကျိုးရရင်
ပြီးရော။ ကိုယ့်ဘယ်လောက်မုန်းမုန်း ဆွမ်းမပို့ချင်လည်းနေ
ဟုတ်လား။ သပိတ်ရှိတယ်၊ ဆွမ်းခံစားမှာ။ ဒါကို အမုန်းခံ
ချစ်တဲ့ ဆရာလို့ သိစေချင်ပါတယ်။

ဒီတော့ ဒါဆို ဆက်ပြီးတော့ အမုန်းခံကြပါစို့
ဟုတ်လား။ ဆက်ပြီးတော့ အမုန်းခံပြီးတော့ ဟောရမယ့်
တရားကတော့ တကယ့်ဖြစ်ရပ်ပါပဲ။ ကြိုတင်ပြီးတော့ မေတ္တာ
ရပ်ခံချင်တာကတော့ အခုပြောမယ့် ဇာတ်လမ်းက အင်မတန်
အံ့ဩစရာတွေ ဆန်းကြယ်တာတွေ ပါလာလိမ့်မယ်။

ဒီလို ပါလာတဲ့အခါ ဟာမန္တလေးကျောင်း
ဆရာတော်က ငါတို့ ဒကာ ဒကာမတွေကို ပုံပြင် ဒဏ္ဍာရီ
တစ်ပုဒ်ကိုစိတ်ဝင်စားစရာ ပြောသွားတယ်လို့ မထင်မှတ်
စေချင်ပါဘူး။ တကယ့် ဖြစ်ရပ်ကို မှတ်တမ်းတင်ခဲ့တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မြန်မာလူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်

မဟုတ်ပါဘူး။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အမည်ကို ဂျီအီးဟာဘေးလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီ ဂျီအီးဟာဘေးဆိုတဲ့ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်က မြန်မာ့သမိုင်းအကျဉ်းကျမ်းမှာ ယခု ဦးဇင်း ဟောမယ့် အရာကို အင်္ဂလိပ်လို ထည့်ရေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါကို အခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေ မြန်မာလိုပြန်ပြီး စာအုပ်ထွက်လာတယ်။ ဒါအခု ဦးဇင်းသိလို့ တစ်ဆင့်ပြန်ဟောပြပေးပါမယ်။

အဲဒီတော့ ခုနှစ် သက္ကရာဇ် အေဒီ ၁၀၄၃ ခုနှစ် ဝန်းကျင်တုန်းက ရန်ကုန်တို့၊ ပဲခူးတို့၊ မွန်ပြည်နယ်ဆိုတာ မရှိသေးဘူး။ အဲဒီတော့ ရန်ကုန်၊ ပဲခူး၊ မွန်ပြည်နယ် ဒေသ အားလုံးကို ဟံသာဝတီနေပြည်တော်လို့ ခေါ်တယ်။ ဘယ်လို ခေါ်တယ်၊ ဟံသာဝတီလို့ ခေါ်တယ်။ မွန်လူမျိုးတွေကြီးပဲ နေကြပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေပဲ။ အုပ်ချုပ်တဲ့ ဘုရင်ကြီးကို တိဿလို့ခေါ်တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ မင်းကြီးနဲ့တကွ တိုင်းသူ ပြည်သားအားလုံးဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေပါပဲ။

မင်းကြီးရဲ့ဘေးမှာ ခစားကြတဲ့ မူးမတ် သေနာပတိ တွေကတော့ ဗြဟ္မဏဘာသာဝင်တွေဖြစ်နေတယ်။”

“ဘာသာတူရဲ့လား”

“မတူပါဘူးဘုရား”

“သူတို့က ဗြဟ္မာကိုးကွယ်တာ၊ သူတို့ဘာသာထဲ
ဝင်ဖို့ ဘုရင်ကြီးကို နေ့စဉ် ဆွဲဆောင်တယ်။ အရှင်မင်းကြီး၊
အရှင်မင်းကြီးတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဆင်းတုတော်တွေက ကျက်
သရေမရှိဘူး။ ဗုဒ္ဓဘုရားဆိုတာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံသွားပြီ၊ သေသွား
ပြီသား၊ သေပြီးသူရဲ့ရုပ်တုဆိုတော့ ဒါ အသုဘကြီးပဲ၊
ဒါကြောင့် အကျိုးမရှိပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုးကွယ်တာ ဗြဟ္မဏ
ဘာသာပဲ။ ဗြဟ္မာက ယခု သက်ရှိထင်ရှားရှိတယ်။

အဝိညာဏက အသက်မရှိသောပုဂ္ဂိုလ်ကို ကိုးကွယ်
မယ့်အစား အသက်ရှိသော ဗြဟ္မာကို ကိုးကွယ်စမ်းပါလို့
နေ့တိုင်း စည်းရုံးတယ်။ စည်းရုံးတော့ ရက်ကြာလာတဲ့အခါ
တိဿမင်းကြီးပါသွားတယ်ဗျာ။”

“ဘာဖြစ်သွားတယ်”

“ပါသွားတယ်”

“အဲဒီတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာစွန့်လိုက်ပြီး ဗြဟ္မဏဘာသာ
ထဲ ဝင်လိုက်တယ်။ သူလည်း ဗြဟ္မဏဘာသာဝင်ရော

တစ်ပြည်လုံး ဒုက္ခရောက်ပြီ။ ဥပဒေတွေ ထုတ်ပြန်တော့
 တာပဲ။ ယနေ့ကစ ဟံသာဝတီတစ်ပြည်လုံး ဗုဒ္ဓဘာသာ
 မကိုးကွယ်ရ။ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်တွေကို မီးရှို့ပစ်ရမယ်။
 ရေမျှောပစ်ရမယ်။ စွန့်ပစ်ကြရမယ်။ လိုက်ရှာလို့ ဗုဒ္ဓဆင်းတု
 တော်တွေတွေ့ရင် မသေမချင်း ဆင်နင်းပြီးသတ်စေလို့
 အမိန့်ချမှတ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ ဒီနေရာမှာ ဒီတရားရဲ့
 အမည်လေးကို ရှင်းကြရအောင်

မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်နဲ့ တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
 ဒီနှစ်မျိုးဘယ်လို ထူးခြားသလဲ နားထောင်။ မိရိုးဖလာ
 ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဆိုတာ မိမိရဲ့အဖေ၊ အမေ၊ အဖိုး၊ အဖွားတွေ
 ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လို့ မိမိလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လိုက်တာ။ ဘုရား၊
 တရား၊ သံဃာအကြောင်း နကန်းတစ်လုံးမသိဘူး။ သိလည်း
 မသိချင်ဘူး။ အခုလို ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာနဲ့ ပတ်သက်
 တဲ့ တရားပွဲလည်း လုံးဝမလာဘူး။ ဒကာကြီးတွေ ပိုဆိုးတယ်။
 ဒကာကြီးများဟာ တရားနာရမှာ သိပ်ပျင်းတယ်။ မနာကြဘူး။
 တစ်ခါ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေရဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေရဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေရဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေရဲ့

စာအုပ်တွေ လုံးဝ မဖတ်ဘူး။ ဘာသာရေးစာအုပ်လည်း မကိုင်ကြည့်ဘူး။ ဘုန်းကြီးလည်း မဆည်းကပ်ဘူး။ အဲလို ဘာမှ မသိဘဲဖြစ်နေတဲ့သူတွေကိုတော့ မှတ်လိုက်ပေါ့။ အဲဒါတွေကို မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လို့။

တကယ့် ဗုဒ္ဓဘာသာက ဘာလဲဆိုရင် ငါ့အဘိုး အဘွား၊ အဖေ အမေ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်လို့၊ ငါ့ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်ဆိုတာ သဘာဝမကျဘူး။ လောကမှာ ဈေးထဲသွားပြီး နှစ်ရာ၊ သုံးရာပေးပြီး သောက်ရေအိုး တစ်လုံးကို ဝယ်ရင် တောင်မှ စစ်ဆေးပြီးမှ ဝယ်ရတယ်။”

“မစစ်ဆေးဘူးလား”

“စစ်ဆေးပါတယ်ဘုရား”

“အကွဲများ ပါသလား၊ အပေါက်များ ပါသလား၊ အနာများ ပါသလားဟဲ့လို့ ခေါက်ကြည့်၊ ရေထည့်ကြည့် ရတယ်။ အဲဒါ နှစ်ရာ သုံးရာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အိုးလေးတစ်လုံး ဝယ်တာ။ ဒီတော့ နှစ်ရာ သုံးရာတန်အိုးလေးတစ်လုံးတောင် စစ်ဆေးပြီးတော့ ဝယ်သေးတာ သံသရာတစ်လျှောက် ကိုးကွယ်မယ့် ဘာသာကိုတော့ ငါသေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီးမှ

ကိုးကွယ်မယ်လို့ တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာက အဲဒီစိတ်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ ရမ်းမကိုးကွယ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် တရားပွဲတွေဆို သူလိုက်နာကြည့်တယ်။ လေ့လာတယ်။ ဘာသာရေးစာအုပ်ဆိုလည်း ရသလောက်သူဖတ်ကြည့်တယ်။ လေ့လာတယ်။ မသိတာရှိရင် ရဟန်းသံဃာတွေကို မေးတယ်။ မြန်းတယ်။ ဒီတော့တကယ်သိသွားတယ်။ အဲဒီမှာတင် ရတနာသုံးပါးကို နှလုံးသားမှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ တစ်ကယ်ကြည့်ညှိသွားတယ်။ ဒါဟာ တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပါ။”

“ဘာပါလိမ့်”

“တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပါဘုရား”

“ဟော မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာ ကွဲသွားပြီလား”

“ကွဲသွားပါပြီဘုရား”

“အဲဒီလိုခွဲရင် မြန်မာပြည်မှာ ဘယ်ဟာတွေ များသတုန်း”

“မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်က များပါတယ်ဘုရား”

“များပါတယ်နော်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့တရားဟာ အရေး

ကြီးဆုံးတရားပါ။ ဒီတော့ သာမန်အချိန်မှာတော့ မိရိုးလာ
 ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်နဲ့ တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဟာ အတူတူပါပဲ။
 ဘုရားသွား ကျောင်းတက် သားရှင်ပြုတာပါပဲ။ အားလုံး
 ဘယ်မှာ ကွဲပြားသွားသလဲဆိုရင် ဘာသာခြားနဲ့ အိမ်ထောင်
 ကျရင် ကွဲပြားသွားပြီ။ မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်က နဂို
 ကတည်းက ရတနာသုံးပါးကို မသိဘူး။ ဘာမှတန်ဖိုးမထား
 ဘူ။ ဒီတော့ ဘာသာခြားနောက်ပါပြီးတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာကို
 စွန့်သွားတယ်။

တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာက ဘယ်တော့မှ မစွန့်ဘူး။
 အဲဒီလို မှတ်လိုက်ပါ။ တစ်ခါ တခြားဘာသာက ယောက်ျားကို
 မိန်းမပြုပြီးတော့ ဆွဲဆောင်တယ်။ မိန်းမဆိုရင် ယောက်ျားပြုပြီး
 တော့ ဆွဲဆောင်တယ်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ ရာထူးတွေနဲ့
 ဆွဲဆောင်တယ်။ အဲဒီလို ဆွဲဆောင်တဲ့အခါမှာ မိရိုးဖလာ
 ဗုဒ္ဓဘာသာက ကောက်ကောက်ပါအောင် ပါသွားတယ်။
 တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာက မပါဘူး။ ဒီလို ထူးခြားတယ်။ ဒီနေ့
 ဟောတဲ့တရားဟာ တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ ကျင့်စဉ်တရား
 လို့ သိကြစမ်းပါ။ တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်အောင် ဟောတဲ့

တရား။ ဒီတော့ ပရိသတ်များကိုယ်တိုင် ဖြေကြည့်စမ်းပါ။”

“တိဿဘုရင်ကြီးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာစွန့်ပြီးတော့ ဗြဟ္မဏ ဘာသာထဲဝင်သွားတယ်ဆိုတော့ သူသည် မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာလား? တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာလား?”

“မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပါဘုရား”

“အမှန်ပဲ။ ဒါကြောင့် သူဟာ စွန့်သွားတာ။ ဗုဒ္ဓဘာသာသာ ကိုးကွယ်တာ၊ နုကန်းတစ်လုံးမသိဘူး။ ဒါကြောင့် စွန့်လိုက်တာ။ အဲဒီတော့ကြည့် တိုင်းသူပြည်သား အားလုံး ဘယ်သူမှ မကိုးကွယ်ရလို့ အမိန့်ထုတ်ပြန်တော့ တိုင်းသူပြည်သားတွေလည်း ကြောက်လန့်ပြီး ဆင်းတုတော် တွေစွန့်ပြီး မီးရှို့ပစ်ရတယ်။ တချို့လည်း ရေထဲမျှောကြ၊ တချို့လည်း တောထဲစွန့်ကြပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ဟံသာဝတီ မြို့ထဲမှာ တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်ရှိနေပါတယ်။ သူကတော့ တလထော်ပါ။”

“ဘယ်သူလဲ”

“တလထော်ပါဘုရား”

“သူက တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ကံကံ၏အကျိုးကို

ယုံကြည်ပြီးသား။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာရဲ့ တန်ခိုး
 အာနုဘော်ကို လက်ခံပြီးသား၊ ဒီတော့ သူ့ရဲ့အဖေနဲ့ အမေက
 ဆင်းတုတော်တွေ သွားစွန့်တော့ သူက အဖေနဲ့ အမေ
 ပေး၊ အဖေနဲ့ အမေ မကိုးကွယ်ရင်နော၊ သမီးကိုးကွယ်မယ်။
 တလထော်တဲ့။ မြန်မာပြန်ရင် တရားသခင်မလို့ အဓိပ္ပါယ်
 ရပါတယ်။

အဖေအမေက မကိုးကွယ်နဲ့၊ ကိုးကွယ်ရင် တိဿ
 ဘုရင်ကြီးက ဆင်နင်းပြီးသတ်မယ်လို့ပြောတယ်။ အဖေနဲ့
 အမေ သမီးက ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ကိုးကွယ်လို့ သတ်ရင်
 ဆယ်ခါပြန်သေရဲတယ်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ
 ကိုးကွယ်တာဟာ ကုသိုလ်တရားပဲဖြစ်ပါတယ်။ အဖေနဲ့အမေ
 ကုသိုလ်တရားဆိုတာ ကောင်းကျိုးပဲပေးပါတယ်။ မကောင်း
 ကျိုး မပေးပါဘူး။ ညည်းဟာသာညည်း ကိုးကွယ်ရင်
 ကိုးကွယ်ပါကွယ်၊ ငါတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုပြီး မသိချင်ယောင်
 ဆောင်နေလိုက်တယ်ပေါ့။

ဒီတော့ သူ့အခန်းထဲမှာ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်တွေကို
 ကိုးကွယ်ထားတယ်။ အဲဒီတော့ ဟံသာဝတီ တစ်ပြည်လုံး

မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်တာဆိုလို့ တလထော် တစ်ယောက်
 ပဲရှိတော့တယ်။ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး။ တစ်နေ့တော့ သူ့
 ရဲ့မိတ်ဆွေမများနဲ့ မြစ်ထဲရေချိုးသွားတော့ ဟိုးမြစ်ညာက
 ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်ရှစ်ဆူ ရွှေချထားတဲ့ သစ်သားဆင်းတုတော်
 တွေ အခုလိုပဲ ကြောက်လို့ မျောလိုက်တာပေါ့။ သူက
 လိုက်ဆယ်တယ်။ သူငယ်ချင်းမတွေကိုလည်း သူကပြော
 တယ်။ ငါ့ဆယ်ပေးကြပါလို့။ သူငယ်ချင်းမတွေကပြော တယ်။
 တလထော် မဆယ်နဲ့ တိဿဘုရင်ကြီးက ဆင်နင်းသတ်
 မယ်တဲ့။ မကိုးကွယ်ရဘူးလို့ ပြောတယ်တဲ့။ သတ်ပါစေ၊
 ငါ့အသတ်ခံရမှာ နင်တို့ အသတ်မခံရဘူ။ ငါက ဘုရား၊
 တရား၊ သံဃာကိုးကွယ်လို့ သတ်ရင်သတ်ပါစေ၊ ငါ့အသေခံ
 ရဲတယ်။ အခု တရားနာတဲ့ ယောဂီများ အခုလိုစိတ်မျိုး
 ရှိကြစေချင်တယ်နော်၊ ရှိကြစေချင်တယ်၊ မှတ်ထား။

သံယုတ်ပါဠိတော်မှာ သောတာပန်ရဲ့ အင်္ဂါလေး
 ချက်မှာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာနဲ့ သီလလေးချက်ပါတယ်။
 အရှင်အာနန္ဒာက မြတ်စွာဘုရားကို မေးတယ်။ လူတွေ
 သေတဲ့အခါမေးတယ်။ ဘယ်ရုပ်ကွက်က ဘယ်ဒကာမကြီး

သေသွားတယ်ဘုရား၊ သူက တရားဘယ်အဆင့်ရှိပြီး ဘယ်ဘုံရောက်သွားသလဲဘုရား။ ဒီတော့ ဘုရားက သူက အနာဂါမ်၊ သူက ဗြဟ္မာဘုံမှာလို့ ဖြေနေရတယ်။

ကြာတော့ ပရိသတ်ရေ လူတွေက ဆက်တိုက် သေနေကြတော့ မြတ်စွာဘုရားလည်း ဖြေဖို့ အချိန်မရဘူး။ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက အာနန္ဒာကိုပြောတယ်။ မင်းအဲဒီ လို လာမေးတိုင်း ဖြေဖို့အချိန် မရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့ လူတစ်ယောက်သေပြီးတိုင်း ဘယ်အဆင့် ဘယ်ဘုံရောက် တယ်ဆိုတဲ့ ဓမ္မာဒါသတဲ့။”

“ဘာတဲ့တုန်း”

“ဓမ္မာဒါသပါဘုရား”

“တရားမှန်ကြီးတစ်ခု မင်းကို ငါပေးခဲ့မယ်။ မင်း အဲဒီလေးချက်နဲ့ တိုက်ကြည့်ကွာတဲ့။ မှတ်ထားအာနန္ဒာ သောတာပန်အဆင့်အတန်းလို့ ပြောနိုင်တဲ့သူက အင်္ဂါ လေးချက်နဲ့ညီတယ်တဲ့။ ဘာလဲဆိုရင် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ငါးပါးသီလ အသက်နဲ့လဲပြီး ယုံကြည်ရင် အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ် သောတာပန်လို့မှတ်။”

“ဘာလို့မှတ်”

“သောတာပန်လို့မှတ်ပါဘုရား”

“အဲဒီလို ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ သီလကို အသက်နဲ့လဲပြီး ယုံကြည်တဲ့သူဟာ ဆန္ဒရှိရင် ဘုရားကိုယ်တိုင် သံယုတ်ပါဠိတော်မှာ ဟောထားတာပါ။ ပြောချင်တဲ့ဆန္ဒရှိရင် ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ငါဟာ သောတာပန်၊ ငါသေရင် ဘယ်တော့မှ အပါယ်မကျဘူးလို့၊ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြောလိုက်ပါတဲ့။ ဘယ်တော့မှ အပါယ်မကျပါဘူး။”

“တခြား ဓါတ်တွေ၊ ပရမတ်တွေ၊ ရုပ်တွေ၊ နာမ်တွေ မသိရင်နေအုံး၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ သီလ ဒီလေးချက် ပြည့်စုံရင် ဘာလို့ခေါ်သလဲ”

“သောတာပန်လို့ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား”

“ဒါဟာ ဘုရားပေးတဲ့ အာမခံချက်၊ အဲဒီလောက် အကျိုးကြီးပါတယ်။ ပရိသတ်တို့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ကိုးကွယ်ရခြင်းရဲ့ အကျိုး အခုကြည့်၊ တလထော်လေးက အဲဒီလို သောတာပန်အင်္ဂါစုံတယ်။ ဒီတော့ သူသည် မကြောက်ဘူးပေါ့ဗျာ။ တစ်ခါတည်းဆယ် ရေသပ္ပာယ်၊

အိမ်ထဲပင့် ကိုးကွယ်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာတင် ဘုရင့်ရဲ့ အထောက်တော်များက သိသွားတော့၊ သတင်းပေးတော့ တယ်ထော်ကို လာဖမ်းတယ်။ လာဖမ်းတော့ မကြောက်ပါဘူး။ ငါသေမယ်၊ သရဏဂုံနဲ့ သေမယ်တဲ့။”

“ဘာနဲ့သေမှာတုန်း”

“သရဏဂုံနဲ့သေမှာပါဘုရား”

“လိုက်သွားတယ်ဗျာ၊ မျက်နှာလေးကို ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းပဲ။ တစ်ချက်မညှိုးဘူးတဲ့။ သေပါစေတဲ့။ ငါ သရဏဂုံနဲ့သေမှာတဲ့။ မေတ္တာပို့သွားသေးတယ်ဗျာ။ ငါ့ကို သတ်မယ့် ဆင်ကြီးရော၊ ငါ့ကို သတ်မယ့် ဘုရင်ကြီးရော စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ချမ်းသာ ရှိပါစေလို့ မေတ္တာတစ်ကြိမ် ပို့လိုက်၊ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိနဲ့ သရဏဂုံဆောက်တည်လိုက်။ မေတ္တာနဲ့ သရဏဂုံ နှစ်ခုပါသွားတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီနေရာမှာ အခု ခေတ်ပုဂ္ဂိုလ်များ မကြားဘူးတော့ ဆင်နဲ့နှင်းသတ်တဲ့နည်း နည်းနည်းပြောပြပါမယ်။ ဒါကတော့ စာမဖတ်ရင် မကြားဘူးပါဘူး။ ခုခေတ်တော့ မရှိတော့ပါဘူး။ ပုဂံမင်း ဥဇနာမင်း

လက်ထက် ဆင်နဲ့ နင်းသတ်ပုံ ဦးဇင်း ဖတ်လိုက်ရတယ်။
 ဥဇနာမင်းကြီးရဲ့ သားတော်ကြီး သီဟသူ၊ နရသီဟပတေ့က
 သားငယ်။ အဲဒီတော့ သားကြီးက အိမ်ရှေ့မင်းသား ဘဝ
 ရတုန်းက ရာဇသင်္ကြန်အမတ်ကြီးက ဘုရင်ကို ခစားနေတဲ့
 အချိန်၊ သီဟသူကလည်း သွားချိန်မှာ ရာဇသင်္ကြန်အမတ်
 ကြီးရဲ့ အကျီလက်ပွပွကြီးက လမ်းမှာကျနေတာကို သီဟသူ
 က သူလာတာကို လမ်းဖယ်မပေးရကောင်းလားဆိုပြီး၊ သူ့ရဲ့
 အဖိုးလောက်ရှိတဲ့ ရာဇသင်္ကြန်ရဲ့ အကျီဝတ်ထားတဲ့
 လက်ပေါ် ကွမ်းတံတွေးထွေးချလိုက်တယ်ပေါ့ဗျာ။ စော်ကား
 တယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ မာနပေါ့ဗျာ။ အဲဒီမာနဟာ သူ့ကို
 အသေဆိုးနဲ့သေအောင် သတ်လိမ့်မယ်။

အဲဒီတော့ ရန်ငြိုးဖွဲ့တယ်။ ကြည့်စမ်း ဒီမင်းသား
 အိမ်ရှေ့မင်းသား ငါ့ကို စော်ကားတယ်။ တစ်ချိန်တော့
 သိရမယ်။ နောက် သီဟသူလည်း နန်းတက်ရော ကျန်တဲ့
 တပ်တွေကို သူက စည်းရုံးပြီးတော့ သူ့ကို ကွမ်းတံတွေးထွေး
 ထားတဲ့အကျီကို ထုတ်ပြပြီး၊ တွေ့လား ငါ့လို သူ့အဖိုးလောက်
 ရှိတဲ့ အမတ်ကြီးကိုတောင် ကွမ်းတံတွေးနဲ့ထွေးပြီး စော်ကား

တယ်။ မင်းတို့ဆို ပိုပြီး စော်ကားမယ်၊ သူ့ကိုသတ်ကြစို့ ဆိုတော့ အားလုံးက သဘောတူပါတယ်။ ဒီတော့ သီဟသူကို တောထဲမှာ ဆင်ဖြူပေါ်နေတယ်လို့ လိမ်ခေါ်ပြီး၊ သူလာ တော့ အသာလေးဖမ်းပြီး ဆင်နဲ့ သတ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ လေ့ကျင့်ထားတဲ့ဆင်က ဘယ်လိုသတ်လဲဆိုရင် အခန်းထဲ မှာ လှည့်ပတ် ပြေးနေတဲ့ သီဟသူကို နှာမောင်းနဲ့ပတ်ပြီး ဖမ်းလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတဲ့အခါ မြေပြင်မှာ ပက်လက်လှန်ပြီး ချလိုက်ပါတယ်။ ချပြီးတော့ မလှုပ်နိုင်အောင် လက်ကလေး နဲ့ အသာလေးဖိထားတယ်။ မသတ်ဘူး၊ တန်းနင်းပြီး သတ် လိုက်မယ်ဆိုရင် သေမယ့်သူဟာ ဆင်းရဲတဲ့ဝေဒနာကို ခဏလေး ခံစားရမှာစိုးလို့ ချက်ချင်း မသတ်ရဘူး။ သေ အောင်မနင်းရဘူး၊ အသာလေးပဲ ဖိထားတယ်။ မလှုပ်နိုင် အောင်ပေါ့။ အဲဒီတော့ ယက်ကန်ယက်ကန် အော်ဟစ် နေတယ်။ ပြီးမှ သီဟသူရဲ့ လက်တွေ ခြေတွေကို တစ်ချောင်း ချင်း ပတ်ဖြုတ်လိုက်တာ၊ ဘယ်လောက်နာလိုက်မလဲလို့၊ အရက်စက်ဆုံး သတ်ဖြုတ်နည်းပါ။ ခြေလက်တွေကုန်မှ ခေါင်း ပါ ဖြုတ်ပစ်လိုက်တာ။ ပြီးမှ ကြေအောင်နင်းပစ်လိုက်တာ။

အဲဒါ ဆင်နင်းသတ်နည်း၊ အခု တလထော်ကိုလည်း အဲဒီ
 အတိုင်းသတ်မှာပါ။ ဘုရင်နှင့်တကွ ဘာသာခြားအမတ်
 တွေက ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ ဆင်ကြီးခေါ်လာတယ်။
 ဒီအချိန်မှာ တလထော်ရဲ့နောက်မှာ အားကိုးစရာဆိုလို့
 ရတနာသုံးပါးပဲ ရှိပါတယ်။ တလထော်ကလေ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ
 ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ဆိုပြီး
 သရဏဂုံပဲ ဆောက်တည်နေတယ်။ အနားလည်း ရောက်
 ရောဗျာ ဆင်းကြီးက ကျီကနဲ အော်ပြီးထွက်ပြေးတာ၊
 လာတောင် မလာရဲတော့ဘူး။”

“ကိုင်း ဆင်နင်းရဲလား”

“မနင်းရဲပါဘူးဘုရား”

“ဒါ တခြားရဲ့ အစွမ်းလား? သရဏဂုံရဲ့ အစွမ်း
 လား?”

“သရဏဂုံရဲ့ အစွမ်းပါဘုရား”

သရဏဂုံရဲ့အစွမ်း ဘုရင်ကြီးမသိဘူး၊ ဒါလူမြင်ရင်
 ကြောက်လို့နေမှာ၊ ဒီကောင်မကို ဖျာနဲ့ဖုံးလိုက်စမ်း၊ ဖျာနဲ့ဖုံး
 ပြီး နောက်တစ်ကောင်ခေါ်ခဲ့၊ နောက်တစ်ကောင်လာတယ်။

သရဏဂုံဆောက်တည်နေတဲ့ တလထော်နားလည်းရောက်
ရော ဆင်ကြီးလှည့်ပြေးပြန်တယ်။ နင်းရဲရဲလား။ မနင်းရဲပါ
ဘူး။ တစ်ခြားအစွမ်းလား? သရဏဂုံရဲ့အစွမ်းလား?”

“သရဏဂုံရဲ့ အစွမ်းပါဘုရား”

“တင်းကုပ်ထဲက လူသတ်ဖို့ သင်ကြားထားတဲ့ ဆင်တွေ
အကုန်ကုန်ပြီ၊ တစ်ကောင်မှ မရှိတော့ဘူး။ ဘုရင်ရော
အမတ်တွေရောချွေးတွေ ပြန်ကုန်တယ်။ ဟာ၊ သတ်လို့မရပါ
လား။ အမတ်တွေက ဒီကောင်မ၊ မသေလို့မဖြစ်ဘူး။
ဒီကောင်မ၊ မသေရင် ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ ပြန်ပြီးတော့ ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ငါတို့ဘုရင်ကို သတ်နည်း
ပြောင်းသတ်ခိုင်းကြစို့။ အရှင်မင်းကြီး ဒီတလထော် စုန်းမ
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် အရှင်မင်းကြီး။ စုန်းမများဟာ ဒီလိုသတ်လို့
မရပါဘူး။ မီးရှို့သတ်ရပါတယ် ဖြစ်ပြန်ရော။ ဒါဆိုရင် မီးရှို့
သတ်စေ၊ တစ်ခါ ထင်းပုံကြီး မီးတွေ တောက်လောင်အောင်
ရှို့၊ မီးတွေလည်း လောင်အားကောင်းရော၊ သရဏဂုံ
ဆောက်တည်နေတဲ့ တလထော်ကို မီးပုံပေါ်ကို တင်လိုက်
ကြတယ်။ မီးပုံပေါ်လည်းရောက် မီးတွေ အကုန်ငြိမ်း၊

တလထော်အသားလေး မွေးညှင်းတစ်ပင်တောင် မီးမလောင်
ဘူး။”

“ဒါ တခြားရဲ့ အစွမ်းလား? သရဏဂုံရဲ့ အစွမ်း
လား?”

“သရဏဂုံရဲ့ အစွမ်းပါဘုရား”

“ဘုရင်က မင်းတို့မီးတွေ အားမကောင်းလို့ မီးတွေ
အားကောင်းအောင် ထပ်ထည့်ပြီး မီးတွေဖိုကြ၊ မီးတွေ
အားကောင်းတော့ တလထော်ကို သွားပြီးတော့တင် မီးတွေ
ငြိမ်းပြန်တယ်။ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ငြိမ်းတော့ သူတို့
လက်လျော့ရပြန်တယ်။ ဟာဒီကောင်မ မီးနဲ့လည်း မသေပါ
လား၊ မသေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ သေအောင် သတ်ကြရလိမ့်
မယ်။ ကိုင်း သူ့ကို မြေမြှုပ်သတ်ကြစို့။ မြေတွင်းထဲ
တလထော်ကိုချ၊ မြေတွေဖို့ခါနီးကျမှ ဘုရင်က တလထော်
ကို အခွင့်အရေးတစ်ခုပေးတယ်။ ကျင်းနှုတ်ခမ်းနား ရပ်ပြီး
တော့ သူလည်း အံ့ဩနေတယ်လေ။

ဘုရင်ကိုယ်တိုင်လည်း တလထော်တဲ့ ဟောဒီ
ဟံသာဝတီပြည်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်တာနှင့်တစ်ယောက်

ပဲရိုတော့တယ်တဲ့။ အကုန်လုံး ဗြဟ္မာဏ ဘာသာဝင်တွေ
 ဖြစ်ကုန်ပြီ။ နင်တော်တော် ခေါင်းမာတာပဲ။ ဒီတော့
 နင် ဒီလောက် အားကိုးတဲ့ ပုဒ္ဒဆင်းတုတော်တွေ
 ဘယ်လောက်စွမ်းသလဲ ငါသိချင်တယ်။ ဒီလိုလုပ်၊ အခု
 နင့်အိမ်မှာ ပုဒ္ဒဆင်းတုတော် ရှစ်ဆူရှိတာ ငါကြားတယ်။
 အဲဒီဆင်းတုတော်တွေကို ကောင်းကင်ကနေ ငါ့နန်းတော်ထဲ
 ကြွလာအောင် နင်ပင့်ပေးနိုင်မလား။ အဲဒီလို ပင့်ပေးနိုင်ရင်
 သင့်ကို သေဘေးကလည်း လွတ်မယ်။ ငါနဲ့ တိုင်းသူပြည်သား
 အားလုံးလည်း ပုဒ္ဒဘာသာကို ပြန်ကိုးကွယ်မယ်လို့။

တလထော်က ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မော်ကြည့်ပြီးတော့
 အရှင်မင်းကြီး မင်းမှာသစ္စာ၊ လူမှာကတိ၊ အသင်မင်းကြီးရဲ့
 သစ္စာသာတည်ပါစေ၊ ကျွန်တော်မျိုးမ ရအောင်ပင့်ပျံ့မယ်။
 ကျွန်တော်မျိုးမရဲ့ လက်ကကြိုးတွေကိုသာ ဖြေပေးပါ။
 ကြိုးတွေဖြေပြီးမှ တလထော်က သစ္စာပြုပါတယ်။”

“ပုဒ္ဒဂုဏော အနန္တော၊ ဓမ္မဂုဏော အနန္တော၊
 သံဃဂုဏော အနန္တော၊ ဘုရား တရား သံဃာ ၏ ဂုဏ်တော်
 ကျေးဇူးတော်တွေ သည် မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားလှ

ပါသည်ဘုရား။ တပည့်တော်မသည် ဘုရား တရား သံဃာကို အသက်နဲ့လဲပြီးတော့ ကိုးကွယ်ပါသည်ဘုရား။ ဤစကားသည် မှန်ကန်ပါ၏။ ဤမှန်ကန်သော သစ္စာ၏ အာနုဘော်တော်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါး၏ တန်ခိုးတေဇော် အာနုဘော်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း အယူမှားနေကြတဲ့ တိဿဘုရင်နှင့်တကွ တိုင်းသူပြည်သားအားလုံး အယူမှန်ရစေခြင်းငှာလည်းကောင်း၊ တပည့်တော်မ၏ အခန်းထဲမှာ ကိုးကွယ်ထားတဲ့ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော် ရှစ်ဆူတို့သည် ကောင်းကင်ခရီးက ဈာန်ယာဉ်စီးပြီးတော့ ဘုရင့်နန်းတော်ထဲသို့ ကြွလာပါစေသား-မြတ်စွာဘုရား-(သာဓု)²- သစ္စာရဲ့အစွမ်းရော၊ ရတနာသုံးပါးရဲ့အစွမ်းရော နှစ်ခုပေါင်းပြီးတော့ တလထော်ရဲ့အခန်းထဲက ဆင်းတုတော်ရှစ်ဆူဟာ တကယ်ကို ကြွလာပါတယ်။ ပရိသတ်တို့ဒါဟာ ဒဏ္ဍာရီမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒဏ္ဍာရီ မဟုတ်ဘူး။ အင်္ဂလိပ် သမိုင်းဆရာ ဂျီအီးဟာဘေး ကိုယ်တိုင်မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ရတဲ့ တကယ့်ဖြစ်ရပ်တစ်ခု။

တခါတည်း ကောင်းကင်က ကြွလာတော့ နေရောင်ကလည်းထိုး၊ ရွှေရောင်တွေနဲ့ ဝင်းပြောင်နေတာ

ပေါ့လေ။ တိုင်းသူပြည်သားအားလုံး လာကြည့်ကြတာပေါ့
လေ။ လာကြဟေ့ တလထော်ပင့်တာ၊ သစ္စာနဲ့ပင့်တာ၊ ဗုဒ္ဓ
ဆင်းတုတော်တွေ ကြွလာပြီတဲ့။ ဒီအထဲမှာ တိဿဘုရင်ကြီး
လည်း မနေနိုင်တော့ပါဘူး၊ လက်အုပ်ချီပြီး ဖူးပါပြီ။ ဖူးရင်းနဲ့
မျက်ရည်တွေ တစ်ပေါက်ပေါက်ကျလာတယ်။ ငါအမှားကြီး
မှားလေစွ၊ ကြည့်စမ်းပါအုံး အသက်မရှိတဲ့ အဝိညာဏက
ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်တွေတောင်မှ ဒီလောက်တန်ခိုးကြီးမားရင်
သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားများဆိုရင် ဘယ်လောက်များ
တန်ခိုးကြီးမားလိုက်မလဲလို့ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဒီမိန်းကလေး
ကျေးဇူးကြောင့် အမှန်သိရပေပြီ။ အဲဒီမှာတင် တစ်ခါတည်း
ဆင်းတုတွေကို သပ္ပာယ်၊ တစ်ခါတည်းကိုးကွယ်ပြီးတော့
တလထော်ကိုလည်း ဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင် မြေတွင်းထဲက
ထုတ်ဖော်ပြီးတော့ပေါ့လေ၊ ရေမိုးချိုးပေးပြီးတော့ ပြင်ဆင်
ပြီးတော့ အပြစ်ကခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ရှာပါတယ်။ ပြီးတော့
လည်း တလထော်ကိုလည်း ဘဒြာဒေဝီအမည်နဲ့ မိဖုရား
ခေါင်ကြီးမြှောက်ပါတယ်။ သူနဲ့တကွ တိုင်းသူပြည်သား
အားလုံးလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ ပြန်ဝင်ကြပါတယ်။ သူ့ကိုဘာသာ

ပြောင်းအောင် စည်းရုံးခဲ့တဲ့ အမတ်များကိုလည်း တလထော်
ရဲ့လက်ထဲ အပ်လိုက်ပါတယ်။ တလထော် သင်ကြိုက်သလို
စီရင်ပါတော့။ သူတို့ကြောင့် ငါ့မှာ ဘာသာပြောင်းရတာပါ။

တလထော်က ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတော့ ကြင်နာ
သနားတတ်ပါတယ်။ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး။

သူ့ကိုတော့ ဘာသာခြားအမတ်တွေက သေအောင်
နည်းမျိုးစုံနဲ့ မသတ်ခိုင်းဘူးလား”

“သတ်ခိုင်းပါတယ်ဘုရား”

“သူ့လက်ထဲရောက်လာတဲ့ ဘာသာခြားအမတ်
တွေကိုတော့ သတ်ရဲ့လား”

“မသတ်ပါဘူးဘုရား”

“ဒါ ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ တခြားဘာသာရဲ့ ကွာခြားမှု။
ဦးဇင်း တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဟာ အခုဆိုရင် နှစ်ပေါင်း ၂၅၄၇
နှစ် ရှိပါပြီ။”

“ဘယ်နှစ်၊ နှစ်လဲ”

“၂၅၄၇ နှစ်ပါဘုရား”

ဒီ ၂၅၄၇ နှစ် ဗုဒ္ဓသာသနာရဲ့ သက်တမ်းတလျှောက်

မှာလေ လုံးဝ သွေးမစွန်းပါဘူး။ အဲလောက် သန့်ရှင်းတဲ့ ဘာသာပါ။ ဘယ်တော့မှ သွေးမစွန်းတဲ့ ဘာသာကို လက်ညှိုးထိုးပြပါဆိုရင် ဗုဒ္ဓဘာသာကို ထိုးပြရမှာပါ။

ဒါဟာ ဦးဇင်းတို့ ကိုယ့်ဖက်ကိုယ်ယက် ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကမ္ဘာ့ပညာရှင်များရေးတဲ့ စာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဖတ်ကြည့်ကြပါ။ သမိုင်းကြောင်းလည်း ပြန် ကြည့်ပါ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဟာ ဘယ်တော့မှ သွေးစွန်းမခံပါဘူး။ သူတို့ကို တလထော်က တစ်ခါတည်း တိုင်းပြည်က နှင်ထုတ် လိုက်ပါတယ်။ သင်တို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ နိုင်ငံကိုသာ သွား ကြပေတော့။ သူတို့လည်း ထွက်သွားကြတော့ တစ်တိုင်း ပြည်လုံး ဗုဒ္ဓဘာသာ ပြန်ဖြစ်သွားကြပါတယ်။”

“ဒီတော့ ယခု ပြောခဲ့တဲ့ သမိုင်းအကြောင်းကိုပြော တော့ ပဲခူးဘုရားသွားဖူး တော့ ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီး မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်ဘုရား”

“အဲဒါလည်း တလထော်တည်တာ ဖြစ်နိုင်တယ် လို့ ဦးဇင်းယူဆတယ်ပေါ့။ နောက် ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီး

ဝင်ဝင်ခြင်းမှာ တလထော်တန်ဆောင်းလို့ ရေးထားပါတယ်။”

“ဘယ်လိုရေးထားတာလဲ”

“တလထော်တန်ဆောင်းပါဘုရား”

“အဲဒါ သူ့ကို ဂုဏ်ပြုပြီးတော့ ရေးထားတဲ့ တန်ဆောင်ကြီးပေါ့နော်။ နောက် မြသာလျောင်း ဆိုပြီး စေတီကြီး၊ ဆင်းတုတော်ကြီး တည်ထားပါတယ်။ တချို့ဟာ တွေ့ဆိုရင် ဘယ်သူတည်လည်း မသိပါဘူး။ ဦးဇင်းတော့ ထင်တယ်။ တလထော်တည်ခဲ့တဲ့ ဘုရားတွေ၊ ဆင်းတုတော် တွေဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ နှစ်ပေါင်းထောင်နဲ့ချီပြီး ကြာခဲ့ပြီဆိုတော့ တချို့လည်း မြေကြီးထဲရောက်၊ တောင်ကြီးတွေဖြစ်ပြီး ပျောက်ကုန်တယ်ပေါ့လေ။ တချို့လည်း ပြန်တွေ့ပါတယ်။”

“ယနေ့ဟောကြားသော တလထော်ဖြစ်ရပ်ဟာ စိတ်ကူးယဉ် ဒဏ္ဍာရီ ဖြစ်ရပ်လား၊ တကယ့်ဖြစ်ရပ်လား”

“တကယ့်ဖြစ်ရပ်ပါဘုရား”

“တကယ့်ဖြစ်ရပ်ပါ။ ဒကာ ဒကာမများရေ တရား လည်း နိဂုံးချုပ်ပါပြီ။ တရားနိဂုံးချုပ်မှ ဒကာဒကာမများကို အတွေးအခေါ်လေး ပေးလိုက်ချင်ပါတယ်။ တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာ

နဲ့ မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာဟာ ကွာခြားပါတယ်။

မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာက အဖေအမေ အဖိုးအဖွား
တွေ ကိုးကွယ်လို့သာ ကိုးကွယ်တာ တကယ်မသိပါဘူး။

တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာ အခုလို တရားပွဲနဲ့ကြုံ
ရင် အချိန်မရရတောင် ယူပြီးတော့နာတယ်။ တရားစာအုပ်
များကြုံရင် ကြုံသလို ဖတ်ရှုတယ်။ မသိရင် မေးမြန်းတယ်။
ဒါကြောင့် ရတနာသုံးပါးရဲ့ အကျိုးသွားကို သိပြီးတော့
တကယ်ကြည်ညိုသွားတာက တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာပါပဲ။
အဲဒီတော့ တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့
တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာအဖြစ်ကို ပို့ပေးသော ရာသက်ပန်
သရဏဂုံ ဆောက်တည်ပြီးတော့ တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့
မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဆိုတဲ့ တရားကို နိဂုံးချုပ်ပေးပါမယ်။

အားလုံး လက်အုပ်ချီပြီးတော့ ရာသက်ပန်
သရဏဂုံတည်ကြမယ်။ ဒီသရဏဂုံဟာ ယောဂီတို့ သေတဲ့
အထိ စွဲမြဲရမယ့်သရဏဂုံဖြစ်ပါတယ်။ လိုက်ဆိုကြပါ။”

(ဇိဝိတ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ)²

အသက်ဆုံးသည့်တိုင်အောင် ဘုရားရှင်ကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။

(ဇိဝိတ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ)။

အသက်ဆုံးသည့်တိုင်အောင် တရားကို ကိုးကွယ် ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။

(ဇိဝိတ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ)။

အသက်ဆုံးသည့်တိုင်အောင် သံဃာတော် အရှင်မြတ်တို့ကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။

ဣတံခေါ၊ သရဏံ၊ ခေမံ ဇေတံ သရဏမုတ္တမံ၊

ဇေတံ သရဏမာဂမ္မသဗ္ဗဒုက္ခာ ပမုစ္စရေ

ဇေတံ - ဘုရား တရား သံဃာ သုံးပါးအစုံ

မြတ်သရဏဂုံသည်၊ ခေါ - စင်စစ် အမှန်ကေနိ မသွေ

မှန်သဖြင့်၊ ခေမံ - ဒုက္ခခပ်သိမ်း အကုန်ငြိမ်းစေနိုင်သော၊

သရဏံ - ကိုးကွယ်ပုန်းအောင်း လဲလျောင်းဖွယ်ရာ

မြတ်ရတနာသည်၊ ဟောတီ - မုချမသွေ ဖြစ်ရပေတော့၏။

ဇေတံ - ဘုရား တရား သံဃာ သုံးပါးစုံ မြတ်သရဏဂုံသည်၊

ဥတ္တမံ - ပြိုင်လာတိုင်းရှုံး အမြတ်ဆုံးဖြစ်ပေသော၊ သရဏဂုံ -

ပုန်းအောင်းလဲလျောင်းဖွယ်ရာမြတ်ရတနာသည်၊ ဟောတိ-
 မုချမသွေဖြစ်ရလေတော့၏။ ဇေတံ- သရဏံ ရတနာ
 သုံးပါးအားထားမပြတ် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခြင်းကို၊ အာဂမ္မ-
 ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍၊ သဗ္ဗဒုက္ခါ-
 အပါယ်ဘေးနှင့် အိုဘေးတဖြာ နာဘေး တထွေ၊ သေဘေး
 တစ်မျိုး၊ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး များပြားဒုက္ခ ဟူသမျှမှ ပမုစ္စတေ
 ပမုစ္စတိ ကင်းစင်လွတ် မြောက်ဘေးတွေပျောက်၍ နိဗ္ဗာန်သို့
 ဆိုက်ရောက်နိုင်ကြလေကုန်သတည်း။ ။

“သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓုပါဘုရား”

**ဒေါ်မေကြည်ဝင်း၊
 သား-မောင်မျိုးမင်း နှင့်
 မိသားစုကောင်းမှု**